
shrImadbhagavadgItA

श्रीमद्भगवद्गीता

Document Information

Text title : Shrimad Bhagvadgita

File name : bhagvadnew.itx

Category : gItA, giitaa, bhagavadgItA, vyAsa, upanishat

Location : doc_giitaa

Author : Vyasa

Transliterated by : NA

Proofread by : NA, SH, Suryansu Ray, Sowmya Krishnapur

Description-comments : Mahabharata

Latest update : May 15, 2021

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

October 6, 2024

sanskritdocuments.org

shrImadbhagavadgItA

श्रीमद्भगवद्गीता

श्रीमद्भगवद्गीता

॥ ॐ श्री परमात्मने नमः ॥

॥ अथ श्रीमद्भगवद्गीता ॥

अथ प्रथमोऽध्यायः । अर्जुनविषादयोगः

धृतराष्ट्र उवाच ।

धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता युयुत्सवः ।
मामकाः पाण्डवाश्चैव किमकुर्वत सञ्जय ॥ १-१ ॥

सञ्जय उवाच ।

दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकं व्यूढं दुर्योधनस्तदा ।
आचार्यमुपसङ्गम्य राजा वचनमब्रवीत् ॥ १-२ ॥

पश्यैतां पाण्डुपुत्राणामाचार्य महतीं चमूम् ।
व्यूढां द्रुपदपुत्रेण तव शिष्येण धीमता ॥ १-३ ॥

अत्र शूरा महेष्वासा भीमार्जुनसमा युधि ।
युयुधानो विराटश्च द्रुपदश्च महारथः ॥ १-४ ॥

धृष्टकेतुश्चेकितानः काशिराजश्च वीर्यवान् ।
पुरुजित्कुन्तिभोजश्च शैब्यश्च नरपुङ्गवः ॥ १-५ ॥

युधामन्युश्च विकान्त उत्तमौजाश्च वीर्यवान् ।
सौभद्रो द्रौपदेयाश्च सर्वे एव महारथाः ॥ १-६ ॥

अस्माकं तु विशिष्टा ये तान्निबोध द्विजोत्तम ।
नायका मम सैन्यस्य संज्ञार्थं तान्ब्रवीमि ते ॥ १-७ ॥

भवान्भीष्मश्च द्रुपश्च कृपश्च समितिञ्जयः ।

अश्वत्थामा विकर्णश्च सौमदत्तिस्तथैव च ॥ १-८ ॥ (सौमदत्तिर्जयद्रथः)

अन्ये च भडवः शूरा मर्दर्थे त्यक्तश्रुतिताः ।

नानाशस्त्रप्रहरणाः सर्वे युद्धविशारदाः ॥ १-९ ॥

अपर्याप्तं तदस्माकं बलं भीष्माभिरक्षितम् ।

पर्याप्तं त्विदमेतेषां बलं भीष्माभिरक्षितम् ॥ १-१० ॥

अयनेषु च सर्वेषु यथाभागमवस्थिताः ।

भीष्ममेवाभिरक्षन्तु भवन्तः सर्वे येव हि ॥ १-११ ॥

तस्य सञ्जनयन्दर्षं कुरुवृद्धः पितामहः ।

सिंहनादं विनद्योरथैः शङ्खं दध्मौ प्रतापवान् ॥ १-१२ ॥

ततः शङ्खाश्च भेर्यश्च पाणवानकगोमुभाः ।

सहस्रैवाभ्युत्थन्त स शब्दस्तुमुलोऽभवत् ॥ १-१३ ॥

ततः श्वेतैर्दुर्युक्ते मडति स्यन्दने स्थितौ ।

माधवः पाण्डवश्चैव द्विव्यौ शङ्खौ प्रदध्मतुः ॥ १-१४ ॥

पाण्डवजन्यं हृषीकेशो देवदत्तं धनञ्जयः ।

पौण्ड्रं दध्मौ मडाशङ्खं भीमकर्मा वृकोदरः ॥ १-१५ ॥

अनन्तविजयं राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ।

नकुलः सहदेवश्च सुघोषमणिपुष्पकौ ॥ १-१६ ॥

काश्यश्च परमेष्वासः शिभाण्डी च मडारथः ।

धृष्टद्युम्नो विराटश्च सात्यकिश्चापराजितः ॥ १-१७ ॥

द्रुपदो द्रौपदेयाश्च सर्वशः पृथिवीपते ।

सौभद्रश्च मडाभाळुः शङ्खान्दध्मुः पृथक्पृथक् ॥ १-१८ ॥

स घोषो धार्तराष्ट्राणां लुटयानि व्यदारयत् ।

नभश्च पृथिवीं चैव तुमुलोऽभ्यनुनाटयन् ॥ १-१९ ॥ (तुमुलो व्यनुनाटयन्)

अथ व्यवस्थितान्दृष्ट्वा धार्तराष्ट्रान् उपिध्वजः ।

प्रवृत्ते शस्त्रसम्पाते धनुरुधम्य पाण्डवः ॥ १-२० ॥

हृषीकेशं तदा वाङ्मयमिदमाह मडीपते ।

अर्जुन उवाच ।

सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापय मेऽव्युत ॥ १-२१ ॥

यावदेतान्निरीक्षेऽलं योद्धुकामानवस्थितान् ।

कैर्मया सल योद्धव्यमस्मिन् रणसमुद्यमे ॥ १-२२ ॥

योत्स्यमानानवेक्षेऽलं य अतेऽत्र समागताः ।

धार्तराष्ट्रस्य दृर्बुद्धेर्युद्धे प्रियथि कीर्षवः ॥ १-२३ ॥

सञ्जय उवाच ।

अेवमुक्तो वृषीकेशो गुडाकेशेन ભારત ।

सेनयोरुभयोर्मध्ये स्थापयित्वा रथोत्तमम् ॥ १-२४ ॥

भीष्मद्रोणप्रभुमतः सर्वेषां य महीक्षिताम् ।

उवाच पार्थ पश्यैतान्समवेतान्कुडुनिति ॥ १-२५ ॥

तत्रापश्यत्स्थितान्पार्थः पितृनथ पितामहान् ।

आचार्यान्मातुलान्भ्रातृन्पुत्रान्पौत्रान्सर्षीस्तथा ॥ १-२६ ॥

શ્વશુરાન્સુહૃદશ્ચૈવ સેનયોરુભયોરપિ ।

તાન્સમીક્ષ્ય સ કૌન્તેયઃ સર્વાન્બન્ધૂનવસ્થિતાન્ ॥ १-२७ ॥

કૃપયા પરયાવિષ્ટો વિષીદન્નિદમબ્રવીત્ ।

અર્જુન ઉવાચ ।

દૃષ્ટ્વેમં સ્વજનં કૃષ્ણ યુયુત્સું સમુપસ્થિતમ્ ॥ १-२८ ॥

સીદન્તિ મમ ગાત્રાણિ મુખં ચ પરિશુષ્યતિ ।

વેપથુશ્ચ શરીરે મે રોમહર્ષશ્ચ જાયતે ॥ १-२९ ॥

ગાણ્ડીવં સંસતે હસ્તાત્વક્યૈવ પરિદહ્યતે ।

ન ચ શકનોમ્યવસ્થાતું ભ્રમતીવ ચ મે મનઃ ॥ १-૩૦ ॥

નિમિત્તાનિ ચ પશ્યામિ વિપરીતાનિ કેશવ ।

ન ચ શ્રેયોઽનુપશ્યામિ હત્વા સ્વજનમાહવે ॥ १-૩૧ ॥

ન કાઠ્ઠે વિજયં કૃષ્ણ ન ચ રાજયં સુખાનિ ચ ।

કિં નો રાજ્યેન ગોવિન્દ કિં ભોગૈર્જીવિતેન વા ॥ १-૩૨ ॥

યેષામર્થે કાઠ્ઠિતં નો રાજયં ભોગાઃ સુખાનિ ચ ।

ત ઇમેઽવસ્થિતા યુદ્ધે પ્રાણાંસ્ત્યક્ત્વા ધનાનિ ચ ॥ १-૩૩ ॥

आचार्याः पितरः पुत्रास्तथैव च पितामहाः ।
 मातुलाः श्वशुराः पौत्राः श्यालाः सम्बन्धिनस्तथा ॥ १-३४ ॥
 अेतान् उन्तुमिच्छामि धृतोऽपि मधुसूदन ।
 अपि त्रैलोक्यराज्यस्य उेतोः किं नु मडीकृते ॥ १-३५ ॥
 निडत्य धार्तराष्ट्रान्नः का प्रीतिः स्याज्जनार्दन ।
 पापमेवाश्रयेदस्मान्छत्वैतानाततायिनः ॥ १-३६ ॥
 तस्मान्नाडां वयं उन्तुं धार्तराष्ट्रान्स्वभान्धवान् ।
 स्वजनं छि कथं उत्वा सुभिनः स्याम माधव ॥ १-३७ ॥
 यथाप्येते न पश्यन्ति लोभोपडतयेतसः ।
 कुलक्षयकृतं दोषं मित्रद्रोहे य पातकम् ॥ १-३८ ॥
 कथं न ज्ञेयमस्माभिः पापादस्मान्निवर्तितुम् ।
 कुलक्षयकृतं दोषं प्रपश्यद्भिर्जनार्दन ॥ १-३९ ॥
 कुलक्षये प्रणश्यन्ति कुलधर्माः सनातनाः ।
 धर्मो नष्टे कुलं कृत्स्नमधर्मोऽभिभवत्युत ॥ १-४० ॥
 अधर्माभिभवान्कृष्ण प्रदुष्यन्ति कुलस्त्रियः ।
 स्त्रीषु दुष्टासु वार्ष्णेय जायते वर्णसङ्करः ॥ १-४१ ॥
 सङ्करो नरकायैव कुलघ्नानां कुलस्य च ।
 पतन्ति पितरो ऽप्येषां लुभपिण्डोदकक्रियाः ॥ १-४२ ॥
 दोषैरेतैः कुलघ्नानां वर्णसङ्करकारकैः ।
 उत्साधन्ते जातिधर्माः कुलधर्माश्च शाश्वताः ॥ १-४३ ॥
 उत्सन्नकुलधर्माणां मनुष्याणां जनार्दन ।
 नरके नियतं वासो भवतीत्यनुशुश्रुम ॥ १-४४ ॥ (नरकेऽनियतं)
 अडो भत मडत्पापं कर्तुं व्यवसिता वयम् ।
 यद्राज्यसुभलोभेन उन्तुं स्वजनमुधृताः ॥ १-४५ ॥
 यद्वि मामप्रतीकारमशस्त्रं शस्त्रपाणयः ।
 धार्तराष्ट्रा रणो उन्त्युस्तन्मे क्षेमतरं भवेत् ॥ १-४६ ॥

सञ्जय उवाच ।

अवेवमुक्तवार्युनः सङ्घ्ये रथोपस्थ उपाविशत् ।
 विसृज्य सशरं यापं शोकसंविग्रमानसः ॥ १-४७ ॥
 ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
 अर्जुनविषादयोगो नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

अथ द्वितीयोऽध्यायः । साङ्ख्ययोगः

सञ्जय उवाच ।

तं तथा कृपयाविष्टमश्रुपूर्णाकुलेक्षणम् ।
 विषीदन्तमिदं वाक्यमुवाच मधुसूदनः ॥ २-१ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

कुतस्त्वा कश्मलमिदं विषमे समुपस्थितम् ।
 अनार्यजुष्टमस्वर्ग्यमकीर्तिकरमर्जुन ॥ २-२ ॥
 क्लैब्यं मा स्म गमः पार्थ नैतत्त्वय्युपपद्यते ।
 क्षुद्रं हृदयदौर्बल्यं त्यक्तवोत्तिष्ठ परन्तप ॥ २-३ ॥

अर्जुन उवाच ।

कथं भीष्ममहं सङ्घ्ये द्रोणं च मधुसूदन ।
 षुभिः प्रतियोत्स्यामि पूजार्हावरिसूदन ॥ २-४ ॥

गुडनलत्वा ङि मडानुभावान्
 श्रेयो भोक्तुं भैक्ष्यमपील लोके ।
 उत्वार्यकामांस्तु गुडनिष्ठैव
 भुञ्ज्य भोगान् रुधिरप्रदिग्धान् ॥ २-५ ॥

न चैतद्भिः कतरन्नो गरीयो
 यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः ।
 यानेव उत्त्वा न जिज्जुविषाम-
 स्तेऽवस्थिताः प्रभुभे धार्तराष्ट्राः ॥ २-६ ॥

कार्पाण्यदोषोपलतस्वभावः
 पृथ्णामि त्वां धर्मसम्मूढयेताः ।

યચ્છ્રેયઃ સ્યાન્નિશ્ચિતં બ્રૂહિ તન્મે

શિષ્યસ્તેડહં શાધિ માં ત્વાં પ્રપન્નમ્ ॥ ૨-૭ ॥

ન હિ પ્રપશ્યામિ મમાપનુદ્યાદ્

યચ્છોકમુચ્છોષણમિન્દ્રિયાણામ્ ।

અવાપ્ય ભૂમાવસપત્નમૃદ્ધું

રાજયં સુરાણામપિ યાધિપત્યમ્ ॥ ૨-૮ ॥

સઞ્જય ઉવાચ ।

એવમુક્ત્વા હૃષીકેશં ગુડાકેશઃ પરન્તપ ।

ન યોત્સ્ય ઇતિ ગોવિન્દમુક્ત્વા તૂષ્ણીં બભૂવ હ ॥ ૨-૯ ॥

તમુવાચ હૃષીકેશઃ પ્રહસન્નિવ ભારત ।

સેનયોરુભયોર્મધ્યે વિષીદન્તમિદં વચઃ ॥ ૨-૧૦ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ ।

અશોચ્યાનન્વશોચસ્ત્વં પ્રજ્ઞાવાદાંશ્ચ ભાષસે ।

ગતાસૂનગતાસૂંશ્ચ નાનુશોચન્તિ પણ્ડિતાઃ ॥ ૨-૧૧ ॥

ન ત્વેવાહં જાતુ નાસં ન ત્વં નેમે જનાધિપાઃ ।

ન ચૈવ ન ભવિષ્યામઃ સર્વે વયમતઃ પરમ્ ॥ ૨-૧૨ ॥

દેહિનોડસ્મિન્યથા દેહે કૌમારં યૌવનં જરા ।

તથા દેહાન્તરપ્રાપિર્ધીરસ્તત્ર ન મુહ્યતિ ॥ ૨-૧૩ ॥

માત્રાસ્પર્શાસ્તુ કૌન્તેય શીતોષ્ણસુખદુઃખદાઃ ।

આગમાપાધિનોડનિત્યાસ્તાંસ્તિતિક્ષસ્વ ભારત ॥ ૨-૧૪ ॥

યં હિ ન વ્યથયન્ત્યેતે પુરુષં પુરુષર્ષભ ।

સમદુઃખસુખં ધીરં સોડમૃતત્વાય કલ્પતે ॥ ૨-૧૫ ॥

નાસતો વિદ્યતે ભાવો નાભાવો વિદ્યતે સતઃ ।

ઉભયોરપિ દૃષ્ટોડન્તસ્ત્વનયોસ્તત્ત્વદર્શિભિઃ ॥ ૨-૧૬ ॥

અવિનાશિ તુ તદ્વિક્ષિ યેન સર્વમિદં તતમ્ ।

વિનાશમવ્યયસ્યાસ્ય ન કશ્ચિત્કર્તુમર્હતિ ॥ ૨-૧૭ ॥

અન્તવન્ત ઇમે દેહા નિત્યસ્થોક્તાઃ શરીરિણઃ ।

અનાશિનોડપ્રમેયસ્ય તસ્માદ્યુધ્યસ્વ ભારત ॥ ૨-૧૮ ॥

य अनेन वेत्ति उन्तारं यश्चैनं मन्यते उतम् ।
 उभौ तौ न विजानीतो नायं उन्ति न उच्यते ॥ २-१९ ॥
 न जायते म्रियते वा कदाचिन्
 नायं भूत्वा भविता वा न भूयः ।
 अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो
 न उच्यते उच्यमाने शरीरे ॥ २-२० ॥
 वेदाविनाशिनं नित्यं य अनेनमजमव्ययम् ।
 कथं स पुरुषः पार्थ कं धातयति उन्ति कम् ॥ २-२१ ॥
 वासांसि जुराणि यथा विडाय
 नवानि गृह्णाति नरोऽपराधि ।
 तथा शरीराणि विडाय जुरा-
 न्यन्यानि संयाति नवानि देही ॥ २-२२ ॥
 नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः ।
 न यैनं क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुतः ॥ २-२३ ॥
 अख्येद्योऽयमदाख्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य अवे य ।
 नित्यः सर्वगतः स्थाणुरयलोऽयं सनातनः ॥ २-२४ ॥
 अव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयमविकार्योऽयमुच्यते ।
 तस्मादेवं विदित्वैनं नानुशोचितुमर्हसि ॥ २-२५ ॥
 अथ यैनं नित्यजातं नित्यं वा मन्यसे मृतम् ।
 तथापि त्वं मडाभाडो नैवं शोचितुमर्हसि ॥ २-२६ ॥
 जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च ।
 तस्मादपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ २-२७ ॥
 अव्यक्तादीनि भूतानि व्यक्तमध्यानि भारत ।
 अव्यक्तनिधनान्येव तत्र का परिदेवना ॥ २-२८ ॥
 आश्चर्यवत्पश्यति कश्चिदेन-
 माश्चर्यवद्भदति तथैव यान्यः ।
 आश्चर्यवच्चैनमन्यः शृणोति
 श्रुत्वाप्येनं वेद न चैव कश्चित् ॥ २-२९ ॥

दैडी नित्यमवध्योऽयं देहे सर्वस्य भारत ।
 तस्मात्सर्वाणि भूतानि न त्वं शोषितुमर्हसि ॥ २-३० ॥
 स्वधर्ममपि यावेक्ष्य न विकम्पितुमर्हसि ।
 धर्म्याद्धि युद्धाश्छ्रेयोऽन्यत्क्षत्रियस्य न विद्यते ॥ २-३१ ॥
 यद्दृश्यया योपपन्नं स्वर्गद्वारमपावृतम् ।
 सुप्तिनः क्षत्रियाः पार्थ लभन्ते युद्धमीदृशम् ॥ २-३२ ॥
 अथ येत्वमिमं धर्म्यं सङ्ग्रामं न करिष्यसि ।
 ततः स्वधर्मं कीर्तिं च छित्वा पापमवाप्स्यसि ॥ २-३३ ॥
 अकीर्तिं चापि भूतानि कथयिष्यन्ति तेऽव्ययाम् ।
 सम्भावितस्य चाकीर्तिर्मरणोदतिरिच्यते ॥ २-३४ ॥
 भयाद्गणानुपगतं मंस्यन्ते त्वां मछारथाः ।
 येषां च त्वं बहुमतो भूत्वा यास्यसि लाघवम् ॥ २-३५ ॥
 अवाच्यवादांश्च बहुन्वदिष्यन्ति तवाडिताः ।
 निन्दन्तस्तव सामर्थ्यं ततो दुःखतरं नु किम् ॥ २-३६ ॥
 डतो वा प्राप्स्यसि स्वर्गं जित्वा वा भोक्ष्यसे मडीम् ।
 तस्माद्दुत्तिष्ठ डौन्तेय युद्धाय कृतनिश्चयः ॥ २-३७ ॥
 सुभुङ्क्ष्वे समे कृत्वा लाभालाभौ जयाजयौ ।
 ततो युद्धाय युज्यस्व नैवं पापमवाप्स्यसि ॥ २-३८ ॥
 ओषा तेऽभिडिता साङ्ग्ये बुद्धिर्योगे त्विमां शृणु ।
 बुद्ध्युक्तो यया पार्थ कर्मबन्धं प्रडास्यसि ॥ २-३९ ॥
 नेडाभिडमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते ।
 स्वल्पमथस्य धर्मस्य त्रायते मडतो भयात् ॥ २-४० ॥
 व्यवसायात्मिका बुद्धिरेकेडु कुरुनन्दन ।
 बहुशाभा ड्यनन्ताश्च बुद्धयोऽव्यवसायिनाम् ॥ २-४१ ॥
 यामिमां पुष्पितां वायं प्रवदन्त्यविपश्चितः ।
 वेदवादरताः पार्थ नान्यदस्तीति वादिनः ॥ २-४२ ॥
 कामात्मानः स्वर्गपरा जन्मकर्मकुलप्रदाम् ।

छिंयाविशेषबहुलां भोगैश्वर्यगतिं प्रति ॥ २-४३ ॥

भोगैश्वर्यप्रसक्तानां तथापलुतयेतसाम् ।

व्यवसायात्मिका बुद्धिः समाधौ न विधीयते ॥ २-४४ ॥

त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन ।

निर्द्वन्द्वो नित्यसत्त्वस्थो निर्योगक्षेम आत्मवान् ॥ २-४५ ॥

यावानर्थ उदपाने सर्वतः सम्प्लुतोदके ।

तावान्सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः ॥ २-४६ ॥

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा हृलेषु कदाचन ।

मा कर्मफलहेतुर्भूर्मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि ॥ २-४७ ॥

योगस्थः कुरु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा धनञ्जय ।

सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा समत्वं योग उच्यते ॥ २-४८ ॥

दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगाद्धनञ्जय ।

बुद्धौ शरणात्मन्विश्व कृपणाः फलहेतवः ॥ २-४९ ॥

बुद्धियुक्तो जहातीह उभे सुकृतदुष्कृते ।

तस्माद्योगाय युज्यस्व योगः कर्मसु कौशलम् ॥ २-५० ॥

कर्मजं बुद्धियुक्ता हि फलं त्यक्त्वा मनीषिणः ।

जन्मबन्धविनिर्मुक्ताः पदं गच्छन्त्यनामयम् ॥ २-५१ ॥

यदा ते मोहकलिलं बुद्धिर्व्यतितरिष्यति ।

तदा गन्तासि निर्वेदं श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च ॥ २-५२ ॥

श्रुतिविप्रतिपन्ना ते यदा स्थास्यति निश्चला ।

समाधावयला बुद्धिस्तदा योगमवाप्स्यसि ॥ २-५३ ॥

अर्जुन उवाच ।

स्थितप्रज्ञस्य का भाषा समाधिस्थस्य केशव ।

स्थितधीः किं प्रभाषेत किमासीत ब्रह्मेत किम् ॥ २-५४ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

प्रजहाति यदा कामान्सर्वान्पार्थ मनोगतान् ।

आत्मन्येवात्मना तुष्टः स्थितप्रज्ञस्तदोच्यते ॥ २-५५ ॥

द्युभेष्वनुद्विग्नमनाः सुभेषु विगतस्पृहः ।
 वीतरागभयक्रोधः स्थितधीर्भुनिरुच्यते ॥ २-५६ ॥
 यः सर्वत्रानभिस्नेहस्तत्तत्प्राप्य शुभाशुभम् ।
 नाभिनन्दति न द्वेष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ २-५७ ॥
 यदा संहरते यायं कूर्मोऽङ्गानीव सर्वशः ।
 धन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ २-५८ ॥
 विषया विनिवर्तन्ते निराहारस्य द्देलिनः ।
 रसवर्जं रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते ॥ २-५९ ॥
 यततो ऽयपि कौन्तेय पुरुषस्य विपश्चितः ।
 धन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः ॥ २-६० ॥
 तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीत मत्परः ।
 वशे ऽहि यस्येन्द्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ २-६१ ॥
 ध्यायतो विषयान्मुसः सङ्गस्तेषूपजायते ।
 सङ्गात्सञ्जायते कामः कामाढ्योऽभिजायते ॥ २-६२ ॥
 ङोधाद्भवति सम्मोहः सम्मोहात्स्मृतिविभ्रमः ।
 स्मृतिभ्रंशाद् बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ॥ २-६३ ॥
 रागद्वेषविमुक्तैस्तु विषयानिन्द्रियैश्चरन् । (रागद्वेषवियुक्तैस्तु)
 आत्मवश्यैर्विधेयात्मा प्रसादमधिगच्छति ॥ २-६४ ॥
 प्रसादे सर्वदुःभानां हानिरस्योपजायते ।
 प्रसन्नयेतसो ऽयाशु बुद्धिः पर्यवतिष्ठते ॥ २-६५ ॥
 नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य न चायुक्तस्य भावना ।
 न याभावयतः शान्तिरशान्तस्य कुतः सुषम् ॥ २-६६ ॥
 धन्द्रियाणां ऽहि यरतां यन्मनोऽनुविधीयते ।
 तदस्य हरति प्रज्ञां वायुर्नावमिवाम्भसि ॥ २-६७ ॥
 तस्माद्यस्य मडाबाहो निगृहीतानि सर्वशः ।
 धन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ २-६८ ॥
 या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी ।
 यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः ॥ २-६९ ॥

आपूर्यमाणमचलप्रतिष्ठं

समुद्रमापः प्रविशन्ति यद्भृत् ।

तद्भ्रतामा यं प्रविशन्ति सर्वे

स शान्तिमाप्नोति न कामकामी ॥ २-७० ॥

विहाय कामान्यः सर्वान्पुमांश्चरति निःस्पृहः ।

निर्ममो निरदङ्गारः स शान्तिमधिगच्छति ॥ २-७१ ॥

येषां ब्राह्मी स्थितिः पार्थ नैनां प्राप्य विमुह्यति ।

स्थित्वास्थामन्तकालेऽपि ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति ॥ २-७२ ॥

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

साङ्ख्ययोगो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

अथ तृतीयोऽध्यायः । कर्मयोगः

अर्जुन उवाच ।

जयायसी चेत्कर्मणस्ते मता बुद्धिर्जनार्दन ।

तत्किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि डेशव ॥ ३-१ ॥

व्यामिश्रेणेव वाक्येन बुद्धिं मोहयसीव मे ।

तदेकं वद निश्चित्य येन श्रेयोऽलभाप्नुयाम् ॥ ३-२ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

लोकैस्मिन् द्विविधा निष्ठा पुरा प्रोक्ता मयानघ ।

ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम् ॥ ३-३ ॥

न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते ।

न य संन्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति ॥ ३-४ ॥

न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।

कार्यते ह्यवशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः ॥ ३-५ ॥

कर्मेन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते मनसा स्मरन् ।

छिन्द्याथान्विमूढात्मा मिथ्याचारः स उच्यते ॥ ३-६ ॥

यस्त्विन्द्रियाणि मनसा नियम्यारभतेऽर्जुन ।

कर्मेन्द्रियैः कर्मयोगमसक्तः स विशिष्यते ॥ ३-७ ॥

नियतं कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः ।

शरीरयात्रापि य ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः ॥ ३-८ ॥

यज्ञार्थात्कर्मणोऽन्यत्र लोकोऽयं कर्मबन्धनः ।

तदर्थं कर्म कौन्तेय मुक्तसङ्गः समाचर ॥ ३-९ ॥

सहयज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः ।

अनेन प्रसविष्यध्वमेष वोऽस्त्वष्टकामधुक् ॥ ३-१० ॥

देवान्भावयतानेन ते देवा भावयन्तु वः ।

परस्परं भावयन्तः श्रेयः परमवाप्स्यथ ॥ ३-११ ॥

धृष्टान्भोगान्छि वो देवा दास्यन्ते यज्ञभाविताः ।

तैर्दत्तान्प्रदायैभ्यो यो भुङ्क्ते स्तेन एव सः ॥ ३-१२ ॥

यज्ञशिष्टाशिनः सन्तो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः ।

भुञ्जते ते त्वघं पापा ये पचन्त्यात्मकारणात् ॥ ३-१३ ॥

अत्राद्भवन्ति भूतानि पर्जन्यादन्नसम्भवः ।

यज्ञाद्भवति पर्जन्यो यज्ञः कर्मसमुद्भवः ॥ ३-१४ ॥

कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि ब्रह्माक्षरसमुद्भवम् ।

तस्मात्सर्वगतं ब्रह्म नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितम् ॥ ३-१५ ॥

एवं प्रवर्तितं यङ् नानुवर्तयतीह यः ।

अधायुरिन्द्रियारामो मोघं पार्थ स ज्ञवति ॥ ३-१६ ॥

यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः ।

आत्मन्येव य सन्तुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते ॥ ३-१७ ॥

नैव तस्य कृतेनार्थो नाकृतेनेह कश्चन ।

न यास्य सर्वभूतेषु कश्चिदर्थव्यपाश्रयः ॥ ३-१८ ॥

तस्मादसक्तः सततं कार्यं कर्म समाचर ।

असक्तो ह्याचरन्कर्म परमाप्नोति पूरुषः ॥ ३-१९ ॥

कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः ।

लोकसङ्ग्रहमेवापि सम्पश्यन्कर्तुमर्हसि ॥ ३-२० ॥

यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः ।

स यत्प्रमाणां कुरुते लोकस्तदनुवर्तते ॥ ३-२१ ॥

न मे पार्थास्ति कर्तव्यं त्रिषु लोकेषु किञ्चन ।

नानवाप्तमवाप्तव्यं वर्त एव च कर्मणि ॥ ३-२२ ॥

यदि ह्यहं न वर्तेयं जातु कर्मण्यतन्द्रितः ।

मम वर्तमानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः ॥ ३-२३ ॥

उत्सीद्वियुरिमे लोका न कुर्यां कर्म येदहम् ।

सङ्कुरस्य च कर्ता स्यामुपलभ्यामिमाः प्रजाः ॥ ३-२४ ॥

सक्ताः कर्मण्यविद्वांसो यथा कुर्वन्ति भारत ।

कुर्याद्विद्वांस्तथासक्तश्चिकीर्षुर्लोकसङ्ग्रहम् ॥ ३-२५ ॥

न भुङ्क्षिभेदं जनयेदज्ञानां कर्मसङ्गिनाम् ।

जोषयेत्सर्वकर्माणि विद्वान्युक्तः समाचरन् ॥ ३-२६ ॥

प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः ।

अहङ्कारविभूढात्मा कर्ताहमिति मन्यते ॥ ३-२७ ॥

तत्त्ववित्तु मलाभाडो गुणकर्मविभागयोः ।

गुणा गुणेषु वर्तन्त इति मत्वा न सज्जते ॥ ३-२८ ॥

प्रकृतेर्गुणसम्भूढाः सज्जन्ते गुणकर्मसु ।

तानकृत्स्नविदो मन्दाकृत्स्नवित्त्र विद्यालयेत् ॥ ३-२९ ॥

मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्याध्यात्मचेतसा ।

निराशीर्निर्ममो भूत्वा युध्यस्व विगतज्वरः ॥ ३-३० ॥

ये मे मतमिदं नित्यमनुतिष्ठन्ति मानवाः ।

श्रद्धावन्तोऽनसूयन्तो मुच्यन्ते तेऽपि कर्मभिः ॥ ३-३१ ॥

ये त्वेतदभ्यसूयन्तो नानुतिष्ठन्ति मे मतम् ।

सर्वज्ञानविभूढांस्तान्विद्धि नष्टानयेतसः ॥ ३-३२ ॥

सदृशं येष्टते स्वस्याः प्रकृतेर्ज्ञानवानपि ।

प्रकृतिं यान्ति भूतानि निग्रहः किं करिष्यति ॥ ३-३३ ॥

ઇન્દ્રિયસ્યેન્દ્રિયસ્યાર્થે રાગદ્વેષૌ વ્યવસ્થિતૌ ।
તયોર્ન વશમાગચ્છેત્તૌ હ્યસ્ય પરિપન્થિનૌ ॥ ૩-૩૪ ॥

શ્રેયાન્સ્વધર્મો વિગુણઃ પરધર્માત્સ્વનુષ્ઠિતાત્ ।
સ્વધર્મે નિધનં શ્રેયઃ પરધર્મો ભયાવહઃ ॥ ૩-૩૫ ॥

અર્જુન ઉવાચ ।

અથ કેન પ્રયુક્તોડયં પાપં ચરતિ પૂરુષઃ ।
અનિચ્છન્નપિ વાષર્ણેય બલાદિવ નિયોજિતઃ ॥ ૩-૩૬ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ ।

કામ એષ ક્રોધ એષ રજોગુણસમુદ્ભવઃ ।
મહાશનો મહાપાપ્મા વિદ્યુદ્યેનમિહ વૈરિણમ્ ॥ ૩-૩૭ ॥

ધૂમેનાગ્રિયતે વહ્નિર્યથાદર્શો મલેન ચ ।
યથોલ્બેનાવૃત્તો ગર્ભસ્તથા તેનેદમાવૃતમ્ ॥ ૩-૩૮ ॥

આવૃતં જ્ઞાનમેતેન જ્ઞાનિનો નિત્યવૈરિણા ।
કામરૂપેણ કૌન્તેય દુષ્પૂરેણાનલેન ચ ॥ ૩-૩૯ ॥

ઇન્દ્રિયાણિ મનો બુદ્ધિરસ્યાધિષ્ઠાનમુચ્યતે ।
એતૈર્વિમોહયત્યેષ જ્ઞાનમાવૃત્ય દેહિનમ્ ॥ ૩-૪૦ ॥

તસ્માત્ત્વમિન્દ્રિયાણ્યાદૌ નિયમ્ય ભરતર્ષભ ।
પાપ્માનં પ્રજહિ હ્યેનં જ્ઞાનવિજ્ઞાનનાશનમ્ ॥ ૩-૪૧ ॥

ઇન્દ્રિયાણિ પરાણ્યાહુરિન્દ્રિયેભ્યઃ પરં મનઃ ।
મનસસ્તુ પરા બુદ્ધિર્યૌ બુદ્ધેઃ પરતસ્તુ સઃ ॥ ૩-૪૨ ॥

એવં બુદ્ધેઃ પરં બુદ્ધ્યા સંસ્તભ્યાત્માનમાત્મના ।
જહિ શત્રું મહાબાહો કામરૂપં દુરાસદમ્ ॥ ૩-૪૩ ॥

ૐ તત્સદિતિ શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતાસૂપનિષત્સુ
બ્રહ્મવિદ્યાયાં યોગશાસ્ત્રે શ્રીકૃષ્ણાર્જુનસંવાદે
કર્મયોગો નામ તૃતીયોડધ્યાયઃ ॥ ૩ ॥

अथ यतुर्थोऽध्यायः । ज्ञानकर्मसंन्यासयोगः

श्रीभगवानुवाच ।

धर्मं विवस्वते योगं प्रोक्तवानलमव्ययम् ।
 विवस्वान्मनवे प्राड मनुश्छ्वाकवेऽब्रवीत् ॥ ४-१ ॥
 अवेऽ परम्पराप्राप्तमिमं राजर्षयो विदुः ।
 स कालेनेड मडता योगो नष्टः परन्तप ॥ ४-२ ॥
 स अवेवायं मया तेऽध योगः प्रोक्तः पुरातनः ।
 भक्तोऽसि मे सभा येति रडस्थं ड्येतदुत्तमम् ॥ ४-३ ॥

अर्जुन उवाच ।

अपरं भवतो जन्म परं जन्म विवस्वतः ।
 कथमेतद्विजानीयां त्वमादौ प्रोक्तवानिति ॥ ४-४ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

भडूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव यर्जुन ।
 तान्यडं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परन्तप ॥ ४-५ ॥
 अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् ।
 प्रकृतिं स्वाभधिष्ठाय सम्भवाम्यात्मभायया ॥ ४-६ ॥
 यदा यदा डि धर्मस्य ँलानिर्भवति भारत ।
 अव्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यडम् ॥ ४-७ ॥
 परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्टताम् ।
 धर्मसंस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे ॥ ४-८ ॥
 जन्म कर्म य मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वतः ।
 त्यक्त्वा देडं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ॥ ४-९ ॥
 वीतरागभयडोधा मन्मया मामुपाश्रिताः ।
 भडवो ज्ञानतपसा पूता मद्भावमागताः ॥ ४-१० ॥
 ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यडम् ।
 मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः ॥ ४-११ ॥
 काङ्क्षन्तः कर्माणां सिद्धिं यजन्त धड देवताः ।

क्षिप्रं हि मानुषे लोके सिद्धिर्भवति कर्मजा ॥ ४-१२ ॥

यातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं गुणकर्मविभागशः ।
तस्य कर्तारमपि मां विद्ध्यकर्तारमव्ययम् ॥ ४-१३ ॥

न मां कर्माणि लिम्पन्ति न मे कर्मफले स्पृहा ।
इति मां योऽभिजानाति कर्मभिर्न स बध्यते ॥ ४-१४ ॥

अेवं ज्ञात्वा कृतं कर्म पूर्वैरपि भुमुक्षुभिः ।
कुरु कर्मैव तस्मात्त्वं पूर्वेः पूर्वतरं कृतम् ॥ ४-१५ ॥

किं कर्म किमकर्मेति कवयोऽप्यत्र मोहिताः ।
तत्ते कर्म प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वा मोक्षयसेऽशुभात् ॥ ४-१६ ॥

कर्मणो ऽपि बोद्धव्यं बोद्धव्यं च विकर्मणः ।
अकर्मणश्च बोद्धव्यं गतना कर्मणो गतिः ॥ ४-१७ ॥

कर्मण्यकर्म यः पश्येदकर्मणि च कर्म यः ।
स बुद्धिमान्मनुष्येषु स युक्तः कृत्स्नकर्मकृत् ॥ ४-१८ ॥

यस्य सर्वे समाह्वयाः कामसङ्कल्पवर्जिताः ।
ज्ञानाग्निदग्धकर्माणं तमाहुः पण्डितं बुधाः ॥ ४-१९ ॥

त्यक्त्वा कर्मकृलासङ्गं नित्यतृप्तो निराश्रयः ।
कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि नैव किञ्चित्करोति सः ॥ ४-२० ॥

निराशीर्यतचित्तात्मा त्यक्तसर्वपरिग्रहः ।
शारीरं केवलं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम् ॥ ४-२१ ॥

यदृच्छालाभसन्तुष्टो द्वन्द्वातीतो विमत्सरः ।
समः सिद्धावसिद्धौ च कृत्वापि न निबध्यते ॥ ४-२२ ॥

गतसङ्गस्य मुक्तस्य ज्ञानावस्थितयेतसः ।
यज्ञायाचरतः कर्म समग्रं प्रविलीयते ॥ ४-२३ ॥

ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविर्ब्रह्माग्नौ ब्रह्माणा हुतम् ।
ब्रह्मैव तेन गन्तव्यं ब्रह्मकर्मसमाधिना ॥ ४-२४ ॥

दैवमेवापरे यज्ञं योगिनः पर्युपासते ।
ब्रह्माग्नावपरे यज्ञं यज्ञेनैवोपजुहति ॥ ४-२५ ॥

श्रोत्रादीनीन्द्रियाण्ये संयमाग्निषु जुहति ।
 शब्दादीन्विषयानन्ये षण्डियाग्निषु जुहति ॥ ४-२६ ॥
 सर्वाणीन्द्रियकर्माणि प्राणकर्माणि चापरे ।
 आत्मसंयमयोगाग्नौ जुहति ज्ञानदीपिते ॥ ४-२७ ॥
 द्रव्ययज्ञास्तपोयज्ञा योगयज्ञास्तथापरे ।
 स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च यतयः संशितप्रताः ॥ ४-२८ ॥
 अपाने जुहति प्राणं प्राणोऽपानं तथापरे ।
 प्राणापानगती रुध्वा प्राणायामपरायणाः ॥ ४-२९ ॥
 अपरे नियताहाराः प्राणान्प्राणेषु जुहति ।
 सर्वेऽप्येते यज्ञविदो यज्ञक्षपितकल्मषाः ॥ ४-३० ॥
 यज्ञशिष्टामृतभुजो यान्ति ब्रह्म सनातनम् ।
 नायं लोकोऽस्त्ययज्ञस्य कुतोऽन्यः कुरुसत्तम ॥ ४-३१ ॥
 अेवं बहुविधा यज्ञा वितता ब्रह्मणो मुषे ।
 कर्मज्ञान्विद्धि तास्वानेवं ज्ञात्वा विमोक्ष्यसे ॥ ४-३२ ॥
 श्रेयान्द्रव्यमयाद्यज्ञाज्ज्ञानयज्ञः परन्तप ।
 सर्वं कर्माभिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते ॥ ४-३३ ॥
 तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया ।
 उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः ॥ ४-३४ ॥
 यज्ज्ञात्वा न पुनर्मोहमेवं यास्यसि पाण्डव ।
 येन भूतान्यशेषेण द्रक्ष्यस्यात्मन्यथो मयि ॥ ४-३५ ॥ (भूतान्यशेषाणि)
 अपि चेदसि पापेभ्यः सर्वेभ्यः पापकृत्तमः ।
 सर्वं ज्ञानफलवेनैव वृञ्चिनं सन्तरिष्यसि ॥ ४-३६ ॥
 यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ।
 ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा ॥ ४-३७ ॥
 न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते ।
 तत्स्वयं योगसंसिद्धः कालेनात्मनि विन्दति ॥ ४-३८ ॥
 श्रद्धावाँल्लभते ज्ञानं तत्परः संयतेन्द्रियः ।
 ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिमधिरेणाधिगच्छति ॥ ४-३९ ॥

अज्ञश्चाभ्रदधानश्च संशयात्मा विनश्यति ।
 नायं लोकोऽस्ति न परो न सुप्तं संशयात्मनः ॥ ४-४० ॥
 योगसंन्यस्तकर्माणां ज्ञानसञ्छिन्नसंशयम् ।
 आत्मवन्तं न कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय ॥ ४-४१ ॥
 तस्मादज्ञानसम्भूतं हृत्स्थं ज्ञानासिनात्मनः ।
 छित्त्वैनं संशयं योगमातिष्ठोत्तिष्ठ भारत ॥ ४-४२ ॥
 ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
 ज्ञानकर्मसंन्यासयोगो नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽध्यायः । संन्यासयोगः

अर्जुन उवाच ।

संन्यासं कर्माणां कृष्ण पुनर्योगं च शंससि ।
 यश्चैय एतयोरेकं तन्मे ब्रूहि सुनिश्चितम् ॥ ५-१ ॥
 श्रीभगवानुवाच ।
 संन्यासः कर्मयोगश्च निःश्रेयसकरावुभौ ।
 तयोस्तु कर्मसंन्यासात्कर्मयोगो विशिष्यते ॥ ५-२ ॥
 ज्ञेयः स नित्यसंन्यासी यो न द्वेष्टि न काङ्क्षति ।
 निर्द्वन्द्वो हि मलाबालो सुप्तं अन्यात्प्रमुष्यते ॥ ५-३ ॥
 साङ्ख्ययोगौ पृथग्बालाः प्रवदन्ति न पण्डिताः ।
 अेकमास्थास्थितः सम्यगुभयोर्विन्दते हृलम् ॥ ५-४ ॥
 यत्साङ्ख्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यते ।
 अेकं साङ्ख्यं च योगं च यः पश्यति स पश्यति ॥ ५-५ ॥
 संन्यासस्तु मलाबालो दृग्भामासुमयोगतः ।
 योगयुक्तो मुनिर्ब्रह्म नयिरेषाधिगच्छति ॥ ५-६ ॥
 योगयुक्तो विशुद्धात्मा विजितात्मा जितेन्द्रियः ।

सर्वभूतात्मभूतात्मा कुर्वन्नपि न लिप्यते ॥ ५-७ ॥

नैव किञ्चित्करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित् ।

पश्यञ्शृण्वन्स्पृशञ्छिन्नञ्छ्रगञ्छन्स्वपञ्चसन् ॥ ५-८ ॥

प्रलपन्विसृजन्गृह्णन्मिषन्निमिषन्नपि ।

छन्द्रेयाण्यीन्द्रियार्थेषु वर्तन्त इति धारयन् ॥ ५-९ ॥

ब्रह्माण्याधाय कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा करोति यः ।

लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्बसा ॥ ५-१० ॥

कायेन मनसा बुद्ध्या देवलैरिन्द्रियैरपि ।

योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वात्मशुद्धये ॥ ५-११ ॥

युक्तः कर्मफलं त्यक्त्वा शान्तिमाप्नोति नैष्ठिकीम् ।

अयुक्तः कामकारेण फले सक्तो निबध्यते ॥ ५-१२ ॥

सर्वकर्माणि मनसा संन्यस्यास्ते सुभं वशी ।

नवद्वारे पुरे देही नैव कुर्वन्न कारयन् ॥ ५-१३ ॥

न कर्तृत्वं न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः ।

न कर्मफलसंयोगं स्वभावस्तु प्रवर्तते ॥ ५-१४ ॥

नादत्ते कस्यचित्पापं न यैव सुकृतं विभुः ।

अज्ञानेनावृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तवः ॥ ५-१५ ॥

ज्ञानेन तु तदज्ञानं येषां नाशितमात्मनः ।

तेषामादित्यवज्ज्ञानं प्रकाशयति तत्परम् ॥ ५-१६ ॥

तद्बुद्ध्यस्तदात्मानस्तन्निष्ठास्तत्परायणाः ।

गच्छन्त्यपुनरावृत्तिं ज्ञाननिर्धूतकल्मषाः ॥ ५-१७ ॥

विद्याविनयसम्पन्ने ब्राह्मणे गवि हस्तिनि ।

शुनि यैव श्वपाके य पण्डिताः समदर्शिनः ॥ ५-१८ ॥

छडैव तैर्जितः सर्गो येषां साम्ये स्थितं मनः ।

निर्दोषं हि समं ब्रह्म तस्माद् ब्रह्मणि ते स्थिताः ॥ ५-१९ ॥

न प्रलभ्येत्प्रियं प्राप्य नोद्धिजेत्प्राप्य याप्रियम् ।

स्थिरबुद्धिरसम्भूढो ब्रह्मविद् ब्रह्मणि स्थितः ॥ ५-२० ॥

भाष्यस्पर्शेष्वसक्तात्मा विन्दत्यात्मनि यत्सुभम् ।
 स भ्रमयोगयुक्तात्मा सुभमक्षयमश्नुते ॥ ५-२१ ॥
 ये हि संस्पर्शजा भोगा दुःखयोनय एव ते ।
 आद्यन्तवन्तः कौन्तेय न तेषु रमते बुधः ॥ ५-२२ ॥
 शक्नोतीहैव यः सोढुं प्राक्शरीरविमोक्षात् ।
 कामक्रोधोद्भवं वेगं स युक्तः स सुभी नरः ॥ ५-२३ ॥
 योऽन्तःसुभोऽन्तरारामस्तथान्तर्ज्योतिरेव यः ।
 स योगी भ्रमनिर्वाणं भ्रमभूतोऽधिगच्छति ॥ ५-२४ ॥
 लभन्ते भ्रमनिर्वाणमृषयः क्षीणकल्मषाः ।
 छिन्नद्वैधा यतात्मानः सर्वभूतहिते रताः ॥ ५-२५ ॥
 कामक्रोधवियुक्तानां यतीनां यतयेतसाम् ।
 अभितो भ्रमनिर्वाणं वर्तते विद्वितात्मनाम् ॥ ५-२६ ॥
 स्पर्शाद्भ्रुत्वा भुविर्भाष्यांश्चक्षुश्चैवान्तरे भ्रुवोः ।
 प्राणोपापानौ समौ कृत्वा नासाभ्यन्तरथारिणौ ॥ ५-२७ ॥
 यतेन्द्रियमनोबुद्धिर्मुनिर्भोक्षपरायणः ।
 विगतेच्छाभयक्रोधो यः सदा मुक्त एव सः ॥ ५-२८ ॥
 भोक्तारं यज्ञतपसां सर्वलोकमहेश्वरम् ।
 सुदुष्टं सर्वभूतानां ज्ञात्वा मां शान्तिमृच्छति ॥ ५-२९ ॥
 ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
 भ्रमविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
 संन्यासयोगो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठोऽध्यायः । आत्मसंयमयोगः

श्रीभगवानुवाच ।

अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः ।
 स संन्यासी य योगी य न निरञ्जित्वाङ्घ्रियः ॥ ६-१ ॥
 यं संन्यासमिति प्रादुर्योगं तं विद्धि पाण्डव ।

न ह्यसंन्यस्तसङ्कल्पो योगी भवति कश्चन ॥ ६-२ ॥
 आरुरुक्षोर्भुर्नेर्योगं कर्म कारणमुच्यते ।
 योगाउद्वेगस्य तस्यैव शमः कारणमुच्यते ॥ ६-३ ॥
 यदा ह्रि नेन्द्रियार्थेषु न कर्मस्वनुषज्जते ।
 सर्वसङ्कल्पसंन्यासी योगाउद्वेगस्तदोच्यते ॥ ६-४ ॥
 उद्धरेदात्मनात्मानं नात्मानमवसादयेत् ।
 आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः ॥ ६-५ ॥
 बन्धुरात्मात्मनस्तस्य येनात्मैवात्मना जितः ।
 अनात्मनस्तु शत्रुत्वे वर्तेतात्मैव शत्रुवत् ॥ ६-६ ॥
 जितात्मनः प्रशान्तस्य परमात्मा समाहितः ।
 शीतोष्णसुखदुःखेषु तथा मानापमानयोः ॥ ६-७ ॥
 ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा कूटस्थो विजितेन्द्रियः ।
 युक्त इत्युच्यते योगी समलोष्टाश्मकाञ्चनः ॥ ६-८ ॥
 सुदृढनित्रार्थुर्दृष्टासीनमध्यस्थद्रेष्यबन्धुषु ।
 साधुष्वपि च पापेषु समबुद्धिर्विशिष्यते ॥ ६-९ ॥
 योगी युञ्जत सततमात्मानं रजसि स्थितः ।
 अेकाकी यतचित्तात्मा निराशीरपरिग्रहः ॥ ६-१० ॥
 शुच्यौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरमासनमात्मनः ।
 नात्युच्छ्रितं नातिनीचं यैवाजिनकुशोत्तरम् ॥ ६-११ ॥
 तत्रैकाग्रं मनः कृत्वा यतचित्तेन्द्रियक्रियः ।
 उपविश्यासने युञ्ज्याद्योगमात्मविशुद्धये ॥ ६-१२ ॥
 समं कायशिरोग्रीवं धारयन्नयलं स्थिरः ।
 सम्प्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं दृशश्चानवलोकयन् ॥ ६-१३ ॥
 प्रशान्तात्मा विगतभीर्ब्रह्मयारिप्रते स्थितः ।
 मनः संयम्य मच्चित्तो युक्त आसीत मत्परः ॥ ६-१४ ॥
 युञ्जन्नेवं सदात्मानं योगी नियतमानसः ।
 शान्तिं निर्वाणपरमां मत्संस्थामधिगच्छति ॥ ६-१५ ॥

नात्यश्रतस्तु योगोऽस्ति न चैकान्तमनश्रतः ।
न यातिस्वप्नशीलस्य जाग्रतो नैव चार्जुन ॥ ६-१६ ॥
युक्ताडारविडारस्य युक्तयेष्टस्य कर्मसु ।
युक्तस्वप्नावबोधस्य योगो भवति दुःखभा ॥ ६-१७ ॥
यदा विनियतं चित्तमात्मन्येवावतिष्ठते ।
निःस्पृहः सर्वकामेभ्यो युक्तं धृत्युच्यते तदा ॥ ६-१८ ॥
यथा दीपो निवातस्थो नेङ्गते सोपमा स्मृता ।
योगिनो यतचित्तस्य युञ्जतो योगमात्मनः ॥ ६-१९ ॥
यत्रोपरमते चित्तं निरुद्धं योगसेवया ।
यत्र चैवात्मनात्मानं पश्यन्नात्मनि तुष्यति ॥ ६-२० ॥
सुभमात्यन्तिकं यत्तद् बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियम् ।
वेत्ति यत्र न चैवायं स्थितश्चलति तत्त्वतः ॥ ६-२१ ॥
यं लब्ध्वा यापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः ।
यस्मिन्स्थितो न दुःखेन गुरुणापि विद्याल्यते ॥ ६-२२ ॥
तं विद्याद् दुःखसंयोगवियोगं योगसंज्ञितम् ।
स निश्चयेन योक्तव्यो योगोऽनिर्विण्णयेतसा ॥ ६-२३ ॥
सङ्कल्पप्रभवान्कामांसत्यक्त्वा सर्वानशेषतः ।
मनसैवेन्द्रियग्रामं विनियम्य समन्ततः ॥ ६-२४ ॥
शनैः शनैरुपरमेद् बुद्ध्या धृतिगृहीतया ।
आत्मसंस्थं मनः कृत्वा न किञ्चिदपि चिन्तयेत् ॥ ६-२५ ॥
यतो यतो निश्चरति मनश्चञ्चलमस्थिरम् ।
ततस्ततो नियम्यैतदात्मन्येव वशं नयेत् ॥ ६-२६ ॥
प्रशान्तमनसं ह्येनं योगिनं सुभमुत्तमम् ।
उपैति शान्तरजसं ब्रह्मभूतमकल्मषम् ॥ ६-२७ ॥
युञ्जन्नेवं सदात्मानं योगी विगतकल्मषः ।
सुभेन ब्रह्मसंस्पर्शमत्यन्तं सुभमश्रुते ॥ ६-२८ ॥
सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि चात्मनि ।
ईक्षते योगयुक्तात्मा सर्वत्र समदर्शनः ॥ ६-२९ ॥

यो मां पश्यति सर्वत्र सर्वं च मयि पश्यति ।
तस्याहं न प्रणश्यामि स च मे न प्रणश्यति ॥ ६-३० ॥

सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः ।
सर्वथा वर्तमानोऽपि स योगी मयि वर्तते ॥ ६-३१ ॥

आत्मौपम्येन सर्वत्र समं पश्यति योऽर्जुन ।
सुभं वा यद्वि वा दुःखं स योगी परमो मतः ॥ ६-३२ ॥

अर्जुन उवाच ।

योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तः साम्येन मधुसूदन ।
येतस्याहं न पश्यामि यञ्चलत्वात्स्थितिं स्थिराम् ॥ ६-३३ ॥

यञ्चलं हि मनः कृष्ण प्रमाथि बलवद् दृढम् ।
तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोऽशिव सुदुष्करम् ॥ ६-३४ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

असंशयं मलाभासो मनो दुर्निग्रहं चलम् ।
अभ्यासेन तु कौन्तेय वैराग्येण च गृह्यते ॥ ६-३५ ॥

असंयतात्मना योगो दुष्प्राप इति मे मतिः ।
वश्यात्मना तु यतता शक्योऽवाप्तुमुपायतः ॥ ६-३६ ॥

अर्जुन उवाच ।

अयतिः श्रद्धयोपेतो योगाश्चलितमानसः ।
अप्राप्य योगसंसिद्धिं कां गतिं कृष्ण गच्छति ॥ ६-३७ ॥

इच्छिन्नोभयविभ्रष्टश्छिन्नाभ्रमिव नश्यति ।
अप्रतिष्ठो मलाभासो विमूढो ब्रह्मणः पथि ॥ ६-३८ ॥

येतन्मे संशयं कृष्ण छेत्तुमर्हस्यशेषतः ।
त्वदन्यः संशयस्यास्य छेत्ता न ह्युपपद्यते ॥ ६-३९ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

पार्थ नैवेह नामुत्र विनाशस्तस्य विद्यते ।
न हि कल्याणकृत्स्नश्चिद् दुर्गतिं तात गच्छति ॥ ६-४० ॥

प्राप्य पुण्यकृतां लोकानुषित्वा शाश्वतीः समाः ।
 शुचीनां श्रीमतां गेले योगब्रह्मोऽभिजायते ॥ ६-४१ ॥
 अथवा योगिनामेव कुले भवति धीमताम् ।
 अतद्धि दुर्लभतरं लोके जन्म यदीदृशम् ॥ ६-४२ ॥
 तत्र तं बुद्धिसंयोगं लभते पौर्वदेहिङ्कम् ।
 यतते य ततो भूयः संसिद्धौ कुरुनन्दन ॥ ६-४३ ॥
 पूर्वाभ्यासेन तेनैव ह्यियते ह्यवशोऽपि सः ।
 जिज्ञासुरपि योगस्य शब्दब्रह्मातिवर्तते ॥ ६-४४ ॥
 प्रयत्नाद्यतमानस्तु योगी संशुद्धकिंलिषः ।
 अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम् ॥ ६-४५ ॥
 तपस्विभ्योऽधिको योगी ज्ञानिभ्योऽपि मतोऽधिकः ।
 कर्मिभ्यश्चाधिको योगी तस्माद्योगी भवार्जुन ॥ ६-४६ ॥
 योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना ।
 ब्रह्मवा-न्भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः ॥ ६-४७ ॥
 ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
 आत्मसंयमयोगो नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

अथ सप्तमोऽध्यायः । ज्ञानविज्ञानयोगः

श्रीभगवानुवाच ।

मय्यासक्तमनाः पार्थ योगं युञ्जन्मदाश्रयः ।
 असंशयं समग्रं मां यथा ज्ञास्यसि तच्छृणु ॥ ७-१ ॥
 ज्ञानं तेऽहं सविज्ञानमिदं वक्ष्याम्यशेषतः ।
 यज्ञज्ञात्वा नेह भूयोऽन्यज्ञातव्यमवशिष्यते ॥ ७-२ ॥
 मनुष्याणां सङ्गेषु कश्चिद्यतति सिद्धये ।
 यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः ॥ ७-३ ॥
 भूमिरापोऽनलो वायुः षं मनो बुद्धिरेव च ।

अलङ्कार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा ॥ ७-४ ॥
 अपरेयमितस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् ।
 श्रुत्वभूतां मडाभाडो यथेदं धार्यते जगत् ॥ ७-५ ॥
 अेतद्योनीनि भूतानि सर्वाण्यीत्युपधारय ।
 अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा ॥ ७-६ ॥
 मत्तः परतरं नान्यत्किञ्चिदस्ति धनञ्जय ।
 मयि सर्वमिदं प्रोक्तं सूत्रे भण्णिगण्णा एव ॥ ७-७ ॥
 रसोऽहमप्सु कौन्तेय प्रभास्मि शशिसूर्ययोः ।
 प्राणवः सर्ववेदेषु शब्दः प्रो पौरुषं नृषु ॥ ७-८ ॥
 पुण्यो गन्धः पृथिव्यां य तेजश्चास्मि विभावसौ ।
 श्रुवनं सर्वभूतेषु तपश्चास्मि तपस्विषु ॥ ७-९ ॥
 भीष्म मां सर्वभूतानां विद्धि पार्थ सनातनम् ।
 बुद्धिर्बुद्धिमतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम् ॥ ७-१० ॥
 अलं अलवतां याहं कामरागविवर्जितम् ।
 धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽस्मि भरतर्षभ ॥ ७-११ ॥
 ये यैव सात्त्विका भावा राजसास्तामसाश्च ये ।
 मत्त एवेति तान्विद्धि न त्वहं तेषु ते मयि ॥ ७-१२ ॥
 त्रिभिर्गुणमयैर्भावैरेभिः सर्वमिदं जगत् ।
 मोहितं नाभिजनाति मामेभ्यः परमव्ययम् ॥ ७-१३ ॥
 दैवी ल्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया ।
 मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ॥ ७-१४ ॥
 न मां दृष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः ।
 माययापहृतज्ञाना आसुरे भावमाश्रिताः ॥ ७-१५ ॥
 यतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन ।
 आर्तो जिज्ञासुरथार्थी ज्ञानी य भरतर्षभ ॥ ७-१६ ॥
 तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते ।
 प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स य मम प्रियः ॥ ७-१७ ॥

उदाराः सर्वे अवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ।
 आस्थितः स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ॥ ७-१८ ॥
 बहुनां जन्मानामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते ।
 वासुदेवः सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः ॥ ७-१९ ॥
 कामैस्तैस्तैर्दुर्ज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः ।
 तं तं नियममास्थाय प्रकृत्या नियताः स्वया ॥ ७-२० ॥
 यो यो यां यां तनुं भक्तः श्रद्धयार्चितुमिच्छति ।
 तस्य तस्यायलां श्रद्धां तामेव विदधाम्यहम् ॥ ७-२१ ॥
 स तथा श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीडते ।
 लभते च ततः कामान्मयैव विडितान्छि तान् ॥ ७-२२ ॥
 अन्तवत्तु क्वलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम् ।
 देवान्देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ॥ ७-२३ ॥
 अव्यक्तं व्यक्तमापन्नं मन्यन्ते मामबुद्धयः ।
 परं भावमजानन्तो ममाव्ययमनुत्तमम् ॥ ७-२४ ॥
 नाहं प्रकाशः सर्वस्य योगमायासमावृतः ।
 भूढोऽयं नाभिजानाति लोको मामजमव्ययम् ॥ ७-२५ ॥
 वेदाहं समतीतानि वर्तमानानि यार्जुन ।
 भविष्याणि च भूतानि मां तु वेद न कश्चन ॥ ७-२६ ॥
 षष्ठ्याद्द्वेषसमुत्थेन द्वन्द्वमोलेन भारत ।
 सर्वभूतानि सम्मोहं सर्गे यान्ति परन्तप ॥ ७-२७ ॥
 येषां त्वन्तगतं पापं जनानां पुण्यकर्मणाम् ।
 ते द्वन्द्वमोहनिर्मुक्ता भजन्ते मां दृढव्रताः ॥ ७-२८ ॥
 जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये ।
 ते ब्रह्म तद्भिदुः कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चापिलम् ॥ ७-२९ ॥
 साधिभूताधिदैवं मां साधियज्ञं यं ये विदुः ।
 प्रयाण्डालेऽपि यं मां ते विदुर्युक्तयेतसः ॥ ७-३० ॥
 ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

ज्ञानविज्ञानयोगो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

अथ अष्टमोऽध्यायः । अक्षरब्रह्मयोगः

अर्जुन उवाच ।

किं तद् ब्रह्म किमध्यात्मं किं कर्म पुरुषोत्तम ।

अधिभूतं य किं प्रोक्तमधिदैवं किमुच्यते ॥ ८-१ ॥

अधियज्ञः कथं कोऽत्र देहेऽस्मिन्मधुसूदन ।

प्रयाणकाले य कथं ज्ञेयोऽसि नियतात्मभिः ॥ ८-२ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

अक्षरं ब्रह्म परमं स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते ।

भूतभावोद्भवकरो विसर्गः कर्मसंज्ञितः ॥ ८-३ ॥

अधिभूतं क्षरो भावः पुरुषश्चाधिदैवतम् ।

अधियज्ञोऽहमेवात्र देहे देहभूतां वर ॥ ८-४ ॥

अन्तकाले य मामेव स्मरन्भुक्त्वा कलेवरम् ।

यः प्रयाति स मद्भावं याति नास्त्यत्र संशयः ॥ ८-५ ॥

यं यं वापि स्मरन्भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।

तं तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावाभावितः ॥ ८-६ ॥

तस्मात्सर्वेषु कालेषु मामनुस्मर युध्य य ।

मय्यर्पितमनोबुद्धिर्माभिवैष्यस्यसंशयः ॥ ८-७ ॥ (संशयम्)

अभ्यासयोगयुक्तेन येतसा नान्यगामिना ।

परमं पुरुषं द्रिव्यं याति पार्थानुचिन्तयन् ॥ ८-८ ॥

कविं पुराणामनुशासितार-

मणोरणीयंसमनुस्मरेधः ।

सर्वस्य धातारमचिन्त्यउप-

मादित्यवर्णं तमसः परस्तात् ॥ ८-९ ॥

प्रयाणकाले मनसाऽयलेन

भक्त्या युक्तो योगबलेन यैव ।

भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य सम्यक्

स तं परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ॥ ८-१० ॥

यदक्षरं वेदविद्यो वदन्ति

विशन्ति यद्यतथो वीतरागाः ।

यद्विच्छन्तो ब्रह्मचर्यं यरन्ति

तत्ते पदं सङ्ग्रहेण प्रवक्ष्ये ॥ ८-११ ॥

सर्वद्वाराणि संयम्य मनो लुट्टि निरुध्य च ।

भूर्भूवार्थायात्मनः प्राणमास्थितो योगधारणाम् ॥ ८-१२ ॥

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहरन्भामनुस्मरन् ।

यः प्रयाति त्यजन्तेहं स याति परमां गतिम् ॥ ८-१३ ॥

अनन्ययेताः सततं यो मां स्मरति नित्यशः ।

तस्याहं सुखम् पार्थ नित्ययुक्तस्य योगिनः ॥ ८-१४ ॥

मामुपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाश्वतम् ।

नाप्नुवन्ति महात्मानः संसिद्धिं परमां गताः ॥ ८-१५ ॥

आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन ।

मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते ॥ ८-१६ ॥

सहस्रयुगपर्यन्तमहर्षद् ब्रह्मणो विदुः ।

रात्रिं युगसहस्रान्तां तेऽहोरात्रविद्यो जनाः ॥ ८-१७ ॥

अव्यक्ताद् व्यक्तयः सर्वाः प्रभवन्त्यहारागमे ।

रात्र्यागमे प्रलीयन्ते तत्रैवाव्यक्तसंज्ञके ॥ ८-१८ ॥

भूतग्रामः स अेवायं भूत्वा भूत्वा प्रलीयते ।

रात्र्यागमेऽवशः पार्थ प्रभवत्यहारागमे ॥ ८-१९ ॥

परस्तस्मात्तु भावोऽन्योऽव्यक्तोऽव्यक्तात्सनातनः ।

यः सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति ॥ ८-२० ॥

अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिम् ।

यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥ ८-२१ ॥

पुरुषः स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यथा ।

यस्यान्तःस्थानि भूतानि येन सर्वमिदं ततम् ॥ ८-२२ ॥

यत्र काले त्वनावृत्तिमावृत्तिं चैव योगिनः ।
 प्रयाता यान्ति तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ ॥ ८-२३ ॥
 अग्निर्ज्योतिरुः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणम् ।
 तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः ॥ ८-२४ ॥
 धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः षण्मासा दक्षिणायनम् ।
 तत्र यान्द्रमसं ज्योतिर्योगी प्राप्य निवर्तते ॥ ८-२५ ॥
 शुक्लकृष्णो गती ल्येते जगतः शाश्वते मते ।
 ऐक्या यात्यनावृत्तिमन्यथावर्तते पुनः ॥ ८-२६ ॥
 नैते सृती पार्थ जानन्योगी मुष्यति कश्चन ।
 तस्मात्सर्वेषु कालेषु योगयुक्तो भवार्जुन ॥ ८-२७ ॥
 वेदेषु यज्ञेषु तपःसु चैव
 दानेषु यत्पुण्यकृतं प्रदिष्टम् ।
 अत्येति तत्सर्वमिदं विदित्वा
 योगी परं स्थानमुपैति याधम् ॥ ८-२८ ॥
 ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
 अक्षरब्रह्मयोगो नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

अथ नवमोऽध्यायः । राजविद्याराजगुह्ययोगः

श्रीभगवानुवाच ।

षट् तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे ।
 ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ञज्ञात्वा मोक्षयसेऽशुभात् ॥ ८-१ ॥
 राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम् ।
 प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुभं कर्तुमव्ययम् ॥ ८-२ ॥
 अश्रद्धानाः पुरुषा धर्मस्यास्य परन्तप ।
 अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ८-३ ॥
 मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना ।
 मत्स्थानि सर्वभूतानि न यादं तेष्ववस्थितः ॥ ८-४ ॥

न य मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम् ।
 भूतभृन्न य भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः ॥ ९-५ ॥
 यथाकाशस्थितो नित्यं वायुः सर्वत्रगो मडान् ।
 तथा सर्वाणि भूतानि मत्स्थानीत्युपधारय ॥ ९-६ ॥
 सर्वभूतानि कौन्तेय प्रकृतिं यान्ति मामिकाम् ।
 कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पाद्यै विसृजाम्यहम् ॥ ९-७ ॥
 प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य विसृजामि पुनः पुनः ।
 भूतग्न्यामिमं कृत्स्नमवशं प्रकृतेर्वशात् ॥ ९-८ ॥
 न य मां तानि कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय ।
 उदासीनवदासीनमसक्तं तेषु कर्मसु ॥ ९-९ ॥
 मयाध्यक्षेण प्रकृतिः स्यूते सचराचरम् ।
 छेतुनानेन कौन्तेय जगद्धिपरिवर्तते ॥ ९-१० ॥
 अवजानन्ति मां मूढा मानुषीं तनुमाश्रितम् ।
 परं भावमजानन्तो मम भूतमलेश्वरम् ॥ ९-११ ॥
 मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेतसः ।
 राक्षसीमासुरीं चैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः ॥ ९-१२ ॥
 मडात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः ।
 भजन्त्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम् ॥ ९-१३ ॥
 सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रताः ।
 नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते ॥ ९-१४ ॥
 ज्ञानयज्ञेन याच्यन्ते यजन्तो मामुपासते ।
 ओक्तत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्रतोभुभम् ॥ ९-१५ ॥
 अहं इतुरहं यज्ञः स्वघाहमहमौषधम् ।
 मन्त्रोऽहमहमेवाजयमहमग्निरहं हुतम् ॥ ९-१६ ॥
 पिताहमस्य जगतो माता धाता पितामहः ।
 वेधं पवित्रमोडुार ऋक्षसाम यजुरेव य ॥ ९-१७ ॥
 गतिर्भर्ता प्रभुः साक्षी निवासः शरणं सुहृत् ।

प्रभवः प्रलयः स्थानं निधानं बीजमव्ययम् ॥ ९-१८ ॥

तपाम्यहमहं वर्षं निगृह्णाम्युत्सृजामि य ।

अमृतं यैव मृत्युश्च सदसञ्चालमर्जुन ॥ ९-१९ ॥

त्रैविद्या मां सोमपाः पूतपापा

यज्ञैश्चिद्धा स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते ।

ते पुण्यमासाद्य सुरेन्द्रलोक-

मश्नन्ति दिव्यान्दिवि देवभोगान् ॥ ९-२० ॥

ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं

क्षीणो पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति ।

अेवं त्रयीधर्ममनुप्रपन्ना

गतागतं कामकामा लभन्ते ॥ ९-२१ ॥

अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।

तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वलाम्यहम् ॥ ९-२२ ॥

येऽप्यन्यदेवता भक्ता यजन्ते श्रद्धयान्विताः ।

तेऽपि मामेव कौन्तेय यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥ ९-२३ ॥

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता य प्रभुरेव य ।

न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्चरन्ति ते ॥ ९-२४ ॥

यान्ति देवव्रता देवान्पितृन्यान्ति पितृव्रताः ।

भूतानि यान्ति भूतेज्या यान्ति मद्याजिनोऽपि माम् ॥ ९-२५ ॥

पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।

तदहं भक्त्युपहतमश्रामि प्रयतात्मनः ॥ ९-२६ ॥

यत्करोषि यदश्रासि यज्जुडोषि ददासि यत् ।

यत्तपस्यसि कौन्तेय तत्कुरुष्व मदर्पणम् ॥ ९-२७ ॥

शुभाशुभकृत्वैरेवं मोक्ष्यसे कर्मबन्धनैः ।

संन्यासयोगयुक्तात्मा विमुक्तो मामुपैष्यसि ॥ ९-२८ ॥

समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेषोऽस्ति न प्रियः ।

ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाप्यहम् ॥ ९-२९ ॥

अपि येत्सुदुराचारी भजते मामनन्यभाक् ।

साधुरेव स भन्तव्यः सम्यग्व्यवसितो हि सः ॥ ९-३० ॥

क्षिप्रं भवति धर्मात्मा शश्वच्छान्तिं निगच्छति ।

कौन्तेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रपश्यति ॥ ९-३१ ॥

मां हि पार्थ व्यपाश्रित्य येऽपि स्थुः पापयोनयः ।

स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परं गतिम् ॥ ९-३२ ॥

किं पुनर्भ्राज्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा ।

अनित्यमसुभं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम् ॥ ९-३३ ॥

मन्मना भव मद्भक्तो मधाज्जु मां नमस्कुरु ।

मामेवैष्यसि युक्त्वैवमात्मानं मत्परायणः ॥ ९-३४ ॥

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

राजविद्याराजगुह्ययोगो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

अथ दशमोऽध्यायः । विभूतियोगः

श्रीभगवानुवाच ।

भूय एव महाबाहो शृणु मे परमं वचः ।

यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया ॥ १०-१ ॥

न मे विदुः सुरगणाः प्रभवं न महर्षयः ।

अहमादित्किं देवानां महर्षीणां च सर्वशः ॥ १०-२ ॥

यो मामजमनादिं च वेत्ति लोकमलेश्वरम् ।

असम्भूढः स मर्त्येषु सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ १०-३ ॥

बुद्धिर्ज्ञानमसम्भोढः क्षमा सत्यं दमः शमः ।

सुभं दुःभं भवोऽभावो भयं चाभयमेव च ॥ १०-४ ॥

अहिंसा समता तुष्टिस्तपो दानं यशोऽयशः ।

भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः ॥ १०-५ ॥

महर्षयः सप्त पूर्वं चत्वारो मनवस्तथा ।

मद्भावा मानसा जाता येषां लोक ईमाः प्रजाः ॥ १०-६ ॥

अेतां विभूतिं योगं य मम यो वेत्ति तत्त्वतः ।
 सोऽविकम्पेन योगेन युज्यते नात्र संशयः ॥ १०-७ ॥
 अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते ।
 षति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः ॥ १०-८ ॥
 मय्यिक्ता मद्गतप्राणा बोधयन्तः परस्परम् ।
 कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति य रमन्ति य ॥ १०-९ ॥
 तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।
 ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते ॥ १०-१० ॥
 तेषामेवानुक्म्यार्थमहमज्ञानजं तमः ।
 नाशयाभ्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता ॥ १०-११ ॥

अर्जुन उवाच ।

परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान् ।
 पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादित्येवमजं विभुम् ॥ १०-१२ ॥
 आहुस्त्वामृषयः सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा ।
 असितो देवलो व्यासः स्वयं शैव ब्रवीषि मे ॥ १०-१३ ॥
 सर्वमेतद्धृतं मन्ये यन्मां वदसि केशव ।
 न हि ते भगवन्व्यक्तितं विदुर्देवा न दानवाः ॥ १०-१४ ॥
 स्वयमेवात्मनात्मानं वेत्स्य त्वं पुरुषोत्तम ।
 भूतभावन भूतेश देवदेव जगत्पते ॥ १०-१५ ॥
 वक्तुमर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।
 याभिर्विभूतिभिर्लोकानिमांस्त्वं व्याप्य तिष्ठसि ॥ १०-१६ ॥
 कथं विद्यामहं योगिंस्त्वां सदा परिचिन्तयन् ।
 केषु केषु य भावेषु चिन्त्योऽसि भगवन्मया ॥ १०-१७ ॥
 विस्तरेश्चात्मनो योगं विभूतिं य जनार्दन ।
 भूयः कथय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम् ॥ १०-१८ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

हन्त ते कथयिष्यामि दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।

प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे ॥ १०-१८ ॥

अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः ।

अहमादिश्च मध्यं य भूतानामन्त एव य ॥ १०-२० ॥

आदित्यानामहं विष्णुर्ज्योतिषां रविरंशुमान् ।

मरीचिर्मरुतामस्मि नक्षत्राणामहं शशी ॥ १०-२१ ॥

वेदानां सामवेदोऽस्मि देवानामस्मि वासवः ।

छन्दियाणां मनश्चास्मि भूतानामस्मि येतना ॥ १०-२२ ॥

रुद्राणां शङ्करश्चास्मि वित्तेशो यक्षरक्षसाम् ।

वसूनां पावकश्चास्मि मेरुः शिभरिणामहम् ॥ १०-२३ ॥

पुरोधसां य मुष्यं मां विद्धि पार्थ बृहस्पतिम् ।

सेनानीनामहं स्कन्दः सरसामस्मि सागरः ॥ १०-२४ ॥

महर्षीणां भृगुरहं गिरामस्येकमक्षरम् ।

यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि स्थावराणां डिमालयः ॥ १०-२५ ॥

अश्वत्थः सर्ववृक्षाणां देवर्षीणां य नारदः ।

गन्धर्वाणां चित्ररथः सिद्धानां कपिलो मुनिः ॥ १०-२६ ॥

उर्य्यैःश्रवसमश्वानां विद्धि माममृतोद्भवम् ।

अैरावतं गङ्गेन्द्राणां नराणां य नराधिपम् ॥ १०-२७ ॥

आयुधानामहं वज्रं धेनूनामस्मि कामधुक् ।

प्रजनश्चास्मि कन्दर्पः सर्पाणामस्मि वासुकिः ॥ १०-२८ ॥

अनन्तश्चास्मि नागानां वरुणो यादसामहम् ।

पितृणामर्थमा यास्मि यमः संयमतामहम् ॥ १०-२९ ॥

प्रह्लादश्चास्मि दैत्यानां कालः कलयतामहम् ।

मृगाणां य मृगेन्द्रोऽहं वैनतेयश्च पक्षिणाम् ॥ १०-३० ॥

पवनः पवतामस्मि रामः शस्त्रभृतामहम् ।

जषाणां मकरश्चास्मि स्रोतसामस्मि जह्नुवी ॥ १०-३१ ॥

सर्गाणामादिरन्तश्च मध्यं यैवाहमर्जुन ।

अध्यात्मविधा विधानां वादः प्रवदतामहम् ॥ १०-३२ ॥

अक्षराणामकारोऽस्मि द्रुन्द्रः सामासिकस्य य ।
 अलमेवाक्षयः कालो धातालं विश्वतोमुषः ॥ १०-३३ ॥
 मृत्युः सर्वलरश्चालमुद्भवश्च भविष्यताम् ।
 कीर्तिः श्रीर्वाङ्मय नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमा ॥ १०-३४ ॥
 भृलत्साम तथा साम्रां गायत्री छन्दसामलम् ।
 मासानां मार्गशीर्षोऽलमृतूनां कुसुमाकरः ॥ १०-३५ ॥
 धूतं छलयतामस्मि तेजस्तेजस्विनामलम् ।
 जयोऽस्मि व्यवसायोऽस्मि सत्त्वं सत्त्ववतामलम् ॥ १०-३६ ॥
 वृषणीनां वासुदेवोऽस्मि पाण्डवानां धनञ्जयः ।
 मुनीनामप्यलं व्यासः कवीनामुशना कविः ॥ १०-३७ ॥
 दण्डो दमयतामस्मि नीतिरस्मि जिगीषताम् ।
 मौनं यैवास्मि गुल्यानां ज्ञानं ज्ञानवतामलम् ॥ १०-३८ ॥
 यथ्यापि सर्वभूतानां ङीजं तदलमर्जुन ।
 न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं यरायरम् ॥ १०-३९ ॥
 नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परन्तप ।
 अेष तूद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया ॥ १०-४० ॥
 यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमद्ूर्जितमेव वा ।
 तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोऽशसम्भवम् ॥ १०-४१ ॥
 अथवा अलुनैतेन डिं ज्ञातेन तवार्जुन ।
 विष्टभ्यालमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत् ॥ १०-४२ ॥
 ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
 विभूतियोगो नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

अथैकादशोऽध्यायः । विश्वरूपदर्शनयोगः

अर्जुन उवाच ।

मदनुग्रहाय परमं गुल्यमध्यात्मसंज्ञितम् ।

यत्त्वयोक्तं वयस्तेन मोडोऽयं विगतो मम ॥ ११-१ ॥

भवाप्यथौ छि भूतानां श्रुतौ विस्तरशो मया ।

त्वत्तः कमलपत्राक्ष माहात्म्यमपि याव्ययम् ॥ ११-२ ॥

अेवमेतद्यथात्य त्वमात्मानं परमेश्वर ।

द्रष्टुमिच्छामि ते उपमैश्वरं पुरुषोत्तम ॥ ११-३ ॥

मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो ।

योगेश्वर ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययम् ॥ ११-४ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

पश्य मे पार्थ रूपाणि शतशोऽथ सडस्रशः ।

नानाविधानि दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि च ॥ ११-५ ॥

पश्यादित्या-वसून्नुद्गानश्विनौ मरुतस्तथा ।

भङ्गून्यदृष्टपूर्वाणि पश्याश्चर्याणि भारत ॥ ११-६ ॥

छडैकस्थं जगत्कृत्स्नं पश्याद्य सचराचरम् ।

मम देडे गुडोडेश यय्यान्यद् द्रष्टुमिच्छसि ॥ ११-७ ॥

न तु मां शक्यसे द्रष्टुमनेनैव स्वयक्षुषा ।

दिव्यं ददामि ते यक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् ॥ ११-८ ॥

सञ्जय उवाच ।

अेवमुक्त्वा ततो राजन्महायोगेश्वरो हरिः ।

दर्शयामास पार्थाय परमं उपमैश्वरम् ॥ ११-९ ॥

अनेकवड्त्रनयनमनेकाद्भुतदर्शनम् ।

अनेकदिव्याभरणं दिव्यानेकोधैतायुधम् ॥ ११-१० ॥

दिव्यमात्याम्बरधरं दिव्यगन्धानुलेपनम् ।

सर्वाश्चर्यमयं देवमनन्तं विश्रुतोमुज्ज्वलम् ॥ ११-११ ॥

दिवि सूर्यसडस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता ।

यदि भाः सदृशी सा स्याद्भासस्तस्य महात्मनः ॥ ११-१२ ॥

तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ।

अपश्यदेवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ॥ ११-१३ ॥

ततः स विस्मयाविष्टो लृष्टरोमा धनञ्जयः ।
 प्राणम्य शिरसा देवं कृताञ्जलिरभाषत ॥ ११-१४ ॥

अर्जुन उवाच ।

पश्यामि देवांस्तव देव देहे
 सर्वास्तथा भूतविशेषसङ्घान् ।
 ब्रह्माणामीशं कमलासनस्थ-
 मूर्धोश्च सर्वानुरगांश्च दिव्यान् ॥ ११-१५ ॥

अनेकबाहुद्वन्द्वकृत्रनेत्रं
 पश्यामि त्वां सर्वतोऽनन्तरूपम् ।
 नान्तं न मध्यं न पुनस्तवादिं
 पश्यामि विश्वेश्वर विश्वरूप ॥ ११-१६ ॥

किरीटिनं गद्गिनं यङ्गिणं य
 तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तम् ।
 पश्यामि त्वां दुर्निरीक्ष्यं समन्ताद्
 दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयम् ॥ ११-१७ ॥

त्वमक्षरं परमं वेदितव्यं
 त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।
 त्वमव्ययः शाश्वतधर्मगोप्ता
 सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे ॥ ११-१८ ॥

अनादिमध्यान्तमनन्तवीर्य-
 मनन्तबाहुं शशिसूर्यनेत्रम् ।
 पश्यामि त्वां दीप्तहुताशवकृत्रं
 स्वतेजसा विश्वमिदं तपन्तम् ॥ ११-१९ ॥

धावापृथिव्योरिदमन्तरं हि
 व्याप्तं त्वयैकेन दिशश्च सर्वाः ।
 दृष्ट्वाद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं
 लोकत्रयं प्रव्यथितं मलात्मन् ॥ ११-२० ॥

अमी हि त्वां सुरसङ्घा विशन्ति
 केचिद्भीताः प्राञ्जलयो गृणन्ति ।

स्वस्तीत्युक्त्वा मण्डपिसिद्धसङ्घाः

स्तुवन्ति त्वां स्तुतिभिः पुष्कलाभिः ॥ ११-२१ ॥

रुद्रादित्या वसवो ये च साध्या

विश्वेऽश्विनौ मरुतश्चोष्मपाश्च ।

गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसङ्घा

वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ॥ ११-२२ ॥

रूपं मत्ते अडुवङ्गत्रनेत्रं

मडाबाडो अडुबाडूरुपादम् ।

अडूदरं अडूदंष्ट्राकरालं

दृष्ट्वा लोकाः प्रव्यथितास्तथाडम् ॥ ११-२३ ॥

नभःस्पृशं दीमभनेकवर्णं

व्यात्ताननं दीमविशालनेत्रम् ।

दृष्ट्वा हि त्वां प्रव्यथितान्तरात्मा

धृतिं न विन्दामि शमं च विष्णो ॥ ११-२४ ॥

दंष्ट्राकरालानि च ते मुष्णानि

दृष्ट्वैव कालानलसन्निभानि ।

दिशो न जाने न लभे च शर्म

प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ ११-२५ ॥

अमी च त्वां धृतराष्ट्रस्य पुत्राः

सर्वे सडैवावनिपालसङ्घैः ।

भीष्मो द्रोणः सूतपुत्रस्तथासौ

सडास्मदीयैरपि योधमुष्णैः ॥ ११-२६ ॥

वङ्ग्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति

दंष्ट्राकरालानि भयानकानि ।

केचिद्विलग्नान् दशनान्तरेषु

सन्दृश्यन्ते यूर्णितैरुत्तमाङ्गैः ॥ ११-२७ ॥

यथा नदीनां अडवोऽम्बुवेगाः

समुद्रमेवाभिमुष्णान् द्रवन्ति ।

तथा तवामी नरलोकवीरा

विशन्ति वङ्ग्राण्यभिविज्वलन्ति ॥ ११-२८ ॥

यथा प्रदीपं ज्वलनं पतङ्गा

विशन्ति नाशाय समृद्धवेगाः ।

तथैव नाशाय विशन्ति लोका-

स्तवापि वङ्त्राणि समृद्धवेगाः ॥ ११-२८ ॥

लेलिख्यसे ग्रसमानः समन्तात्-

लोका-समग्रा-वदनैर्ज्वलद्भिः ।

तेजोभिरापूर्य जगत्समग्रं

भासस्तवोग्राः प्रतपन्ति विषणो ॥ ११-३० ॥

आप्याडि मे को भवानुग्रउपो

नमोऽस्तु ते देववर प्रसीद ।

विज्ञातुमिच्छामि भवन्तमाद्यं

न हि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम् ॥ ११-३१ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्प्रवृद्धो

लोका-समालर्तुमिह प्रवृत्तः ।

ऋतेऽपि त्वां न भविष्यन्ति सर्वे

येऽवस्थिताः प्रत्यनीकेषु योधाः ॥ ११-३२ ॥

तस्मात्त्वमुत्तिष्ठ यशो लभस्व

जित्वा शत्रून् भुङ्क्ष्व राज्यं समृद्धम् ।

मयैवैते निहताः पूर्वमेव

निमित्तमात्रं भव सव्यसायिन् ॥ ११-३३ ॥

द्रोणं च भीष्मं च जयद्रथं च

कर्णं तथान्यानपि योधवीरान् ।

मया हतांस्त्वं जहि मा व्यथिष्ठा

युध्यस्व जेतासि रणे सपत्नान् ॥ ११-३४ ॥

सञ्जय उवाच ।

अेतच्छ्रुत्वा वचनं डेशवस्य

कृताञ्जलिर्वपमानः किरीटी ।

नमस्कृत्वा भूय अवाह कृष्णं
सगद्गदं भीतभीतः प्रणम्य ॥ ११-३५ ॥
अर्जुन उवाच ।

स्थाने लृषीकेश तव प्रकीर्त्या
जगत्प्रलृष्यत्यनुरज्यते य ।
रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति
सर्वे नमस्यन्ति य सिद्धसङ्घाः ॥ ११-३६ ॥

कस्माञ्च ते न नमेरन्महात्मन्
गरीयसे ब्रह्मणोऽध्यादिकर्त्रे ।
अनन्त देवेश जगन्निवास
त्वमक्षरं सदसत्तत्परं यत् ॥ ११-३७ ॥

त्वमादितेवः पुरुषः पुराण-
स्त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।
वेत्तासि वेद्यं य परं य धाम
त्वया ततं विश्वमनन्तरूप ॥ ११-३८ ॥

वायुर्यमोऽग्निर्वरुणः शशाङ्कः
प्रजापतिस्त्वं प्रपितामहश्च ।
नमो नमस्तेऽस्तु सलस्रकृत्वः
पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते ॥ ११-३९ ॥

नमः पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते
नमोऽस्तु ते सर्वत अेव सर्व ।
अनन्तवीर्यामितविक्कमस्त्वं
सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः ॥ ११-४० ॥

सप्रेति मत्वा प्रसन्नं यदुक्तं
हे कृष्ण हे यादव हे सप्रेति ।
अजानता मङ्गिमानं तवेदं
मया प्रमादात्प्रणयेन वापि ॥ ११-४१ ॥

यथ्यावलासार्थमसत्कृतोऽसि
विहाराशय्यासनभोजनेषु ।

अेकोऽथवाप्यथ्युत तत्समक्षं
तत्क्षामये त्वामलमप्रमेयम् ॥ ११-४२ ॥

पितासि लोकस्य यरायरस्य
त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।
न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो
लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभाव ॥ ११-४३ ॥

तस्मात्प्राण्य प्रशिषाय कायं
प्रसादये त्वामलमीशमीज्यम् ।
पितेव पुत्रस्य सभेव सप्युः
प्रियः प्रियायार्दसि देव सोढुम् ॥ ११-४४ ॥

अदृष्टपूर्वं षुषितोऽस्मि दृष्ट्वा
भयेन य प्रव्यथितं मनो मे ।
तदेव मे दर्शय देव रूपं
प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ ११-४५ ॥

किरीटिनं गदिनं यङ्कलस्तं
छ्छामि त्वां द्रष्टुमलं तथैव ।
तेनैव रूपेण यतुर्भुजेन
सलस्रभाडो भव विश्वमूर्ते ॥ ११-४६ ॥
श्रीभगवानुवाच ।

मया प्रसन्नेन तवाङ्गुनेदं
रूपं परं दर्शितमात्मयोगात् ।
तेजोमयं विश्वमनन्तमाद्यं
यन्मे त्वदन्येन न दृष्टपूर्वम् ॥ ११-४७ ॥

न वेदयज्ञाध्ययनैर्न दानै-
र्न य क्रियाभिर्न तपोभिरुग्रैः ।

अेवंरूपः शक्य अलं नृलोके
द्रष्टुं त्वदन्येन कुरुप्रवीर ॥ ११-४८ ॥

मा ते व्यथा मा य विमूढभावो
दृष्ट्वा रूपं धीरमीदृज्जमेदम् ।

વ્યપેતભીઃ પ્રીતમનાઃ પુનસ્ત્વં
તદેવ મે રૂપમિદં પ્રપશ્ય ॥ ૧૧-૪૯ ॥

સગ્જય ઉવાચ ।

ઇત્યર્જુનં વાસુદેવસ્તથોક્ત્વા
સ્વકં રૂપં દર્શયામાસ ભૂયઃ ।

આશ્વાસયામાસ ચ ભીતમેનં
ભૂત્વા પુનઃ સૌમ્યવપુર્મહાત્મા ॥ ૧૧-૫૦ ॥

અર્જુન ઉવાચ ।

દૃષ્ટ્વેદં માનુષં રૂપં તવ સૌમ્યં જનાર્દન ।
ઇદાનીમસ્મિ સંવૃત્તઃ સચેતાઃ પ્રકૃતિં ગતઃ ॥ ૧૧-૫૧ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ ।

સુદુર્દર્શમિદં રૂપં દૃષ્ટવાનસિ યન્મમ ।
દેવા અપ્યસ્ય રૂપસ્ય નિત્યં દર્શનકાક્ષિણઃ ॥ ૧૧-૫૨ ॥

નાહં વેદૈર્ન તપસા ન દાનેન ન ચેજ્યયા ।
શક્ય એવંવિધો દ્રષ્ટું દૃષ્ટવાનસિ માં યથા ॥ ૧૧-૫૩ ॥

ભક્ત્યા ત્વનન્યયા શક્ય અહમેવંવિધોઽર્જુન ।
જ્ઞાતું દ્રષ્ટું ચ તત્ત્વેન પ્રવેષ્ટું ચ પરન્તપ ॥ ૧૧-૫૪ ॥

મત્કર્મકૃન્મત્પરમો મદ્ભક્તઃ સઙ્ગવર્જિતઃ ।
નિર્વૈરઃ સર્વભૂતેષુ યઃ સ મામેતિ પાણ્ડવ ॥ ૧૧-૫૫ ॥

ૐ તત્સદિતિ શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતાસૂપનિષત્સુ
બ્રહ્મવિદ્યાયાં યોગશાસ્ત્રે શ્રીકૃષ્ણાર્જુનસંવાદે
વિશ્વરૂપદર્શનયોગો નામૈકાદશોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૧ ॥

અથ દ્વાદશોઽધ્યાયઃ । ભક્તિયોગઃ

અર્જુન ઉવાચ ।

એવં સતતયુક્તા યે ભક્તાસ્ત્વાં પર્યુપાસતે ।
યે ચાપ્યક્ષરમવ્યક્તં તેષાં કે યોગવિત્તમાઃ ॥ ૧૨-૧ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

मय्यावेश्य मनो ये मां नित्ययुक्ता उपासते ।
 श्रद्धया परयोपेताः ते मे युक्ततमा मताः ॥ १२-२ ॥
 ये त्वक्षरमनिर्देश्यमव्यक्तं पर्युपासते ।
 सर्वत्रगमयिन्त्यञ्च कूटस्थमचलन्ध्रुवम् ॥ १२-३ ॥
 सन्निभ्येन्द्रियग्रामं सर्वत्र समबुद्ध्यः ।
 ते प्राप्नुवन्ति मामेव सर्वभूतहिते रताः ॥ १२-४ ॥
 क्लेशोऽधिकतरस्तेषामव्यक्तासक्तयेतसाम् ।
 अव्यक्ता हि गतिर्दुःखं देहवद्भिरवाप्यते ॥ १२-५ ॥
 ये तु सर्वाणि कर्माणि भयि संन्यस्य मत्पराः ।
 अनन्येनैव योगेन मां ध्यायन्त उपासते ॥ १२-६ ॥
 तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात् ।
 भवामि नयिरात्पार्थ मय्यावेशितयेतसाम् ॥ १२-७ ॥
 मय्येव मन आधत्स्व मयि बुद्धिं निवेशय ।
 निवसिष्यसि मय्येव अत उर्ध्वं न संशयः ॥ १२-८ ॥
 अथ यित्तं समाधातुं न शक्नोषि मयि स्थिरम् ।
 अब्यासयोगेन ततो मामिच्छासुं धनञ्जय ॥ १२-९ ॥
 अब्यासेऽप्यसमर्थोऽसि मत्सर्मपरमो भव ।
 मदर्थमपि कर्माणि कुर्वन्सिद्धिमवाप्स्यसि ॥ १२-१० ॥
 अथैतदप्यशक्तोऽसि कर्तुं मधोगमाश्रितः ।
 सर्वकर्मफलत्यागं ततः कुरु यतात्मवान् ॥ १२-११ ॥
 श्रेयो हि ज्ञानमब्यासाज्ज्ञानाद्द्वयानं विशिष्यते ।
 ध्यानात्सर्मफलत्यागस्त्यागाच्छान्तिरनन्तरम् ॥ १२-१२ ॥
 अद्वेष्टा सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च ।
 निर्ममो निरलङ्कारः समदुःखसुखः क्षमी ॥ १२-१३ ॥
 सन्तुष्टः सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ।
 मय्यर्पितमनोबुद्धिर्यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १२-१४ ॥

यस्मान्नोद्धिजते लोको लोकान्नोद्धिजते य यः ।
 उर्षामर्षभयोद्धेगैर्मुक्तो यः स य मे प्रियः ॥ १२-१५ ॥
 अनपेक्षः शुचिर्दक्ष उदासीनो गतव्यथः ।
 सर्वारम्भपरित्यागी यो भक्तः स मे प्रियः ॥ १२-१६ ॥
 यो न हृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति ।
 शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान्यः स मे प्रियः ॥ १२-१७ ॥
 समः शत्रौ य मित्रे य तथा मानापमानयोः ।
 शीतोष्णसुभद्रुग्भेषु समः सङ्गविवर्जितः ॥ १२-१८ ॥
 तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनी सन्तुष्टो येन केनचित् ।
 अनिकेतः स्थिरमतिर्भक्तिमान्भो प्रियो नरः ॥ १२-१९ ॥
 ये तु धर्म्यामृतमिदं यथोक्तं पर्थुपासते ।
 श्रद्धधाना मत्परमा भक्तास्तेऽतीव मे प्रियाः ॥ १२-२० ॥
 ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
 भक्तियोगो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

अथ त्रयोदशोऽध्यायः । क्षेत्रक्षेत्रज्ञविभागयोगः

अर्जुन उवाच ।

प्रकृतिं पुरुषं चैव क्षेत्रं क्षेत्रज्ञमेव य ।
 अेतद्वेदितुमिच्छामि ज्ञानं ज्ञेयं य केशव ॥ १३-१ ॥
 श्रीभगवानुवाच ।
 षट् शरीरं कौन्तेय क्षेत्रमित्यभिधीयते ।
 अेतद्यो वेत्ति तं प्राहुः क्षेत्रज्ञं षति तद्विद्वः ॥ १३-२ ॥
 क्षेत्रज्ञं यापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत ।
 क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं यत्तज्ज्ञानं मतं मम ॥ १३-३ ॥
 तत्क्षेत्रं यच्च यादृक्य यद्विकारि यतश्च यत् ।
 स य यो यत्प्रभावश्च तत्समासेन मे शृणु ॥ १३-४ ॥

ऋषिभिर्बहुधा गीतं छन्दोभिर्विविधैः पृथक् ।
 ब्रह्मसूत्रपदैश्चैव छेतुमद्भिर्विनिश्चितैः ॥ १३-५ ॥
 मडाभूतान्यडङ्कारो बुद्धिरव्यक्तमेव य ।
 छन्दिर्याणि दशैकं य पञ्च येन्द्रियगोचराः ॥ १३-६ ॥
 छच्छा द्वेषः सुभं दुःभं सङ्घातश्चेतना धृतिः ।
 अेतत्क्षेत्रं समासेन सविकारमुदाहृतम् ॥ १३-७ ॥
 अमानित्वमदम्भित्वमहिंसा क्षान्तिराज्वलम् ।
 आचार्योपासनं शौचं स्वैर्यमात्मविनिग्रहः ॥ १३-८ ॥
 छन्दिर्यार्थेषु वैराग्यमनडङ्कार एव य ।
 जन्ममृत्युजराव्याधिदुःखदोषानुदर्शनम् ॥ १३-९ ॥
 असक्तिरनभिष्यङ्गः पुत्रदारगृहादिषु ।
 नित्यं य समथित्तत्वमिष्टानिष्टोपपत्तिषु ॥ १३-१० ॥
 मयि यानन्ययोगेन लक्तिरव्यभियारिणी ।
 विविक्तदेशसेवित्वमरतिर्जनसंसदि ॥ १३-११ ॥
 अध्यात्मज्ञाननित्यत्वं तत्त्वज्ञानार्थदर्शनम् ।
 अेतज्ज्ञानमिति प्रोक्तमज्ञानं यदतोऽन्यथा ॥ १३-१२ ॥
 ज्ञेयं यत्तत्प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वाभृतमश्रुते ।
 अनादिमत्परं ब्रह्म न सत्तन्नासदुच्यते ॥ १३-१३ ॥
 सर्वतः पाणिपादं तत्सर्वतोऽक्षिशिरोमुभम् ।
 सर्वतः श्रुतिमल्लोके सर्वमावृत्य तिष्ठति ॥ १३-१४ ॥
 सर्वेन्द्रियगुणाभासं सर्वेन्द्रियविवर्जितम् ।
 असक्तं सर्वभृच्चैव निर्गुणं गुणभोक्तृ य ॥ १३-१५ ॥
 बहिरन्तश्च भूतानामचरं यरमेव य ।
 सूक्ष्मत्वात्तद्विज्ञेयं दूरस्थं यान्तिके य तत् ॥ १३-१६ ॥
 अविभक्तं य भूतेषु विभक्तमिव य स्थितम् ।
 भूतभर्तृ य तज्ज्ञेयं त्रिसिष्यु प्रभविष्यु य ॥ १३-१७ ॥
 ज्योतिषामपि तज्ज्योतिस्तमसः परमुच्यते ।
 ज्ञानं ज्ञेयं ज्ञानगम्यं लुटि सर्वस्य विष्ठितम् ॥ १३-१८ ॥

धृति क्षेत्रं तथा ज्ञानं ज्ञेयं योक्तं समासतः ।
 मद्भक्त्येते तद्विज्ञाय मद्भावायोपपद्यते ॥ १३-१८ ॥
 प्रकृतिं पुरुषं चैव विद्विष्यन्नादी उभापि ।
 विकारांश्च गुणान्श्चैव विद्वि प्रकृतिसम्भवान् ॥ १३-२० ॥
 कार्यकारणकर्तृत्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते ।
 पुरुषः सुषुप्त्यानां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते ॥ १३-२१ ॥
 पुरुषः प्रकृतिस्थो हि भुङ्क्ते प्रकृतिजान्गुणान् ।
 कारणं गुणसङ्गोऽस्य सदसद्योनिजन्मसु ॥ १३-२२ ॥
 उपद्रष्टानुमन्ता य भर्ता भोक्ता भक्षश्चरः ।
 परमात्मैति याप्युक्तो देहेऽस्मिन्पुरुषः परः ॥ १३-२३ ॥
 य एवं वेत्ति पुरुषं प्रकृतिं च गुणैः सह ।
 सर्वथा वर्तमानोऽपि न स भूयोऽभिजायते ॥ १३-२४ ॥
 ध्यानेनात्मनि पश्यन्ति केचिदात्मानमात्मना ।
 अन्ये साङ्ख्येन योगेन कर्मयोगेन यापरे ॥ १३-२५ ॥
 अन्ये त्वेवमजानन्तः श्रुत्वान्येभ्य उपासते ।
 तेऽपि यातितरन्त्येव मृत्युं श्रुतिपरायाणाः ॥ १३-२६ ॥
 यावत्सञ्जायते किञ्चित्सत्त्वं स्थावरजङ्गमम् ।
 क्षेत्रक्षेत्रज्ञसंयोगात्तद्विद्वि भरतर्षभ ॥ १३-२७ ॥
 समं सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्तं परमेश्वरम् ।
 विनश्यत्स्वविनश्यन्तं यः पश्यति स पश्यति ॥ १३-२८ ॥
 समं पश्यन्ति सर्वत्र समवस्थितमीश्वरम् ।
 न छिनस्त्यात्मनात्मानं ततो याति परां गतिम् ॥ १३-२९ ॥
 प्रकृत्यैव च कर्माणि क्रियमाणानि सर्वशः ।
 यः पश्यति तथात्मानमकर्तारं स पश्यति ॥ १३-३० ॥
 यदा भूतपृथग्भावमेकस्थमनुपश्यति ।
 तत एव च विस्तारं ब्रह्म सम्पद्यते तदा ॥ १३-३१ ॥
 अनादित्वात्त्रिगुणात्वात्परमात्मायमव्ययः ।

शरीरस्थोऽपि कौन्तेय न करोति न लिप्यते ॥ १३-३२ ॥

यथा सर्वगतं सौक्ष्म्यादाकाशं नोपलिप्यते ।

सर्वत्रावस्थितो दृष्टे तथात्मा नोपलिप्यते ॥ १३-३३ ॥

यथा प्रकाशयत्येकः कृत्स्नं लोकमिमं रविः ।

क्षेत्रं क्षेत्री तथा कृत्स्नं प्रकाशयति भारत ॥ १३-३४ ॥

क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोरेवमन्तरं ज्ञानचक्षुषा ।

भूतप्रकृतिमोक्षं य ये विदुर्यान्ति ते परम् ॥ १३-३५ ॥

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

क्षेत्रक्षेत्रज्ञविभागयोगो नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

अथ यतुर्दशोऽध्यायः । गुणत्रयविभागयोगः

श्रीभगवानुवाच ।

परं भूयः प्रवक्ष्यामि ज्ञानानां ज्ञानमुत्तमम् ।

यजृज्ञात्वा मुनयः सर्वे परां सिद्धिमितो गताः ॥ १४-१ ॥

एतं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः ।

सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ॥ १४-२ ॥

मम योनिर्मूढं ब्रह्म तस्मिन्गर्भं दधाम्यहम् ।

सम्भवः सर्वभूतानां ततो भवति भारत ॥ १४-३ ॥

सर्वयोनिषु कौन्तेय मूर्तयः सम्भवन्ति याः ।

तासां ब्रह्म महद्योनिरहं बीजप्रदः पिता ॥ १४-४ ॥

सत्त्वं रजस्तम इति गुणाः प्रकृतिसम्भवाः ।

निबध्नन्ति महाबाहो देहे देहिनमव्ययम् ॥ १४-५ ॥

तत्र सत्त्वं निर्मलत्वात्प्रकाशकमनामयम् ।

सुप्रसङ्गेन बध्नाति ज्ञानसङ्गेन यानघ ॥ १४-६ ॥

रजो रागात्मकं विद्धि तृष्णासङ्गसमुद्भवम् ।

तन्निबध्नाति कौन्तेय कर्मसङ्गेन देहिनम् ॥ १४-७ ॥

तमस्त्वज्ञानं विद्धि मोहनं सर्वदेहिनाम् ।
 प्रमादावस्यनिद्राभिस्तन्निभघ्नाति भारत ॥ १४-८ ॥
 सत्त्वं सुप्ते सञ्जयति रजः कर्मणि भारत ।
 ज्ञानमावृत्य तु तमः प्रमादे सञ्जयत्युत ॥ १४-९ ॥
 रजस्तमश्चाभिभूय सत्त्वं भवति भारत ।
 रजः सत्त्वं तमश्चैव तमः सत्त्वं रजस्तथा ॥ १४-१० ॥
 सर्वद्वारेषु देहेऽस्मिन्प्रकाश उपजायते ।
 ज्ञानं यदा तदा विधाद्विवृद्धं सत्त्वमित्युत ॥ १४-११ ॥
 लोभः प्रवृत्तिरात्मः कर्मणामशमः स्पृहा ।
 रजस्येतानि जायन्ते विवृद्धे भरतर्षभ ॥ १४-१२ ॥
 अप्रकाशोऽप्रवृत्तिश्च प्रमादो मोह एव च ।
 तमस्येतानि जायन्ते विवृद्धे कुरुनन्दन ॥ १४-१३ ॥
 यदा सत्त्वे प्रवृद्धे तु प्रलयं याति देहभृत् ।
 तदोत्तमविदां लोकानमलान्प्रतिपद्यते ॥ १४-१४ ॥
 रजसि प्रलयं गत्वा कर्मसङ्गिषु जायते ।
 तथा प्रलीनस्तमसि मूढयोनिषु जायते ॥ १४-१५ ॥
 कर्मणः सुकृतस्थाः सात्त्विकं निर्मलं कृत्वम् ।
 रजसस्तु कृत्वा दुःखमज्ञानं तमसः कृत्वम् ॥ १४-१६ ॥
 सत्त्वात्सञ्जायते ज्ञानं रजसो लोभ एव च ।
 प्रमादमोहौ तमसो भवतोऽज्ञानमेव च ॥ १४-१७ ॥
 उर्ध्वं गच्छन्ति सत्त्वस्था मध्ये तिष्ठन्ति राजसाः ।
 जघन्यगुणवृत्तिस्था अधो गच्छन्ति तामसाः ॥ १४-१८ ॥
 नान्यं गुणोभ्यः कर्तारं यदा द्रष्टानुपश्यति ।
 गुणोभ्यश्च परं वेत्ति मद्भावं सोऽधिगच्छति ॥ १४-१९ ॥
 गुणानेतानतीत्य त्रीन्देही देहसमुद्भवान् ।
 जन्ममृत्युजरादुःखैर्विमुक्तोऽमृतमश्नुते ॥ १४-२० ॥
 अर्जुन उवाच ।

कैर्लिङ्गैस्त्री-गुणानेतानतीतो भवति प्रभो ।
 डिमायारः कथं यैतांस्त्री-गुणानतिवर्तते ॥ १४-२१ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

प्रकाशं च प्रवृत्तिं च मोहमेव च पाण्डव ।
 न द्वेष्टि सम्प्रवृत्तानि न निवृत्तानि काङ्क्षति ॥ १४-२२ ॥
 उदासीनवदासीनो गुणैर्यो न विद्याल्यते ।
 गुणा वर्तन्त धृत्येवं योऽवतिष्ठति नेङ्गते ॥ १४-२३ ॥
 समदुःखसुखः स्वस्थः समलोष्टाश्मकाञ्चनः ।
 तुल्यप्रियाप्रियो धीरस्तुल्यनिन्दात्मसंस्तुतिः ॥ १४-२४ ॥
 मानापमानयोस्तुल्यस्तुल्यो मित्राशिपक्षयोः ।
 सर्वारम्भपरित्यागी गुणातीतः स उच्यते ॥ १४-२५ ॥
 मां च योऽव्यभिचारेण भक्तियोगेन सेवते ।
 स गुणा-समतीत्यैतान्ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ १४-२६ ॥
 ब्रह्मणो हि प्रतिष्ठाहममृतस्याव्ययस्य च ।
 शाश्वतस्य च धर्मस्य सुप्रस्यैकान्तिकस्य च ॥ १४-२७ ॥
 ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
 गुणत्रयविभागयोगो नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

अथ पञ्चदशोऽध्यायः । पुरुषोत्तमयोगः

श्रीभगवानुवाच ।

उर्ध्वमूलमधःशाप्यमश्वत्थं प्रादुरव्ययम् ।
 छन्दांसि यस्य पर्णानि यस्तं वेद स वेदवित् ॥ १५-१ ॥
 अधश्चोर्ध्वं प्रसृतास्तस्य शाप्या
 गुणप्रवृद्धा विषयप्रवालाः ।
 अधश्च मूलान्यनुसन्ततानि
 कर्मानुबन्धीनि मनुष्यलोके ॥ १५-२ ॥

न रूपमस्येह तथोपलभ्यते

नान्तो न थार्दिर्न थ सभ्रप्रतिष्ठा ।

अश्वत्थमेनं सुविबुद्धमूलं

असङ्गशस्त्रेण दृढेन छित्त्वा ॥ १५-३ ॥

ततः पदं तत्परिमार्गितव्यं

यस्मिन्गता न निवर्तन्ति भूयः ।

तमेव थाद्यं पुरुषं प्रपद्ये ।

यतः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी ॥ १५-४ ॥

निर्मानमोडा जितसङ्गदोषा

अध्यात्मनित्या विनिवृत्तकामाः ।

द्वन्द्वैर्विमुक्ताः सुभद्रुभसंज्ञै-

र्गस्थन्त्यमूढाः पदमव्ययं तत् ॥ १५-५ ॥

न तद्भासयते सूर्यो न शशाङ्गो न पावकः ।

यद्गत्वा न निवर्तन्ते तद्दाम परमं मम ॥ १५-६ ॥

ममैवांशो ज्वलोके ज्वलभूतः सनातनः ।

मनःषष्ठानीन्द्रियाणि प्रकृतिस्थानि कर्षति ॥ १५-७ ॥

शरीरं यदवाप्नोति यस्याप्युत्कामतीश्वरः ।

गृहीत्वैतानि संयाति वायुर्गन्धानिवाशयात् ॥ १५-८ ॥

श्रोत्रं यक्षुः स्पर्शनं थ रसनं घ्राणमेव थ ।

अधिष्ठाथ मनश्चायं विषयानुपसेवते ॥ १५-९ ॥

उत्कामन्तं स्थितं वापि भुञ्जानं वा गुणान्वितम् ।

विमूढा नानुपश्यन्ति पश्यन्ति ज्ञानयक्षुषः ॥ १५-१० ॥

यतन्तो यो गिनश्चैनं पश्यन्त्यात्मन्यवस्थितम् ।

यतन्तोऽप्यकृतात्मानो नैनं पश्यन्त्यथेतसः ॥ १५-११ ॥

यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽपिलम् ।

यस्यन्द्रमसि यस्याग्रौ तत्तेजो विद्धि मामकम् ॥ १५-१२ ॥

गामाविश्य थ भूतानि धारयाभ्यलमोजसा ।

पुष्यामि थौषधीः सर्वाः सोमो भूत्वा रसात्मकः ॥ १५-१३ ॥

अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देहमाश्रितः ।
प्राणायानसमायुक्तः पथ्याभ्यन्त्रं यतुर्विधम् ॥ १५-१४ ॥

सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो
मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनञ्च ।
वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो
वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम् ॥ १५-१५ ॥

द्राविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च ।
क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ॥ १५-१६ ॥

उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।
यो लोकत्रयमाविश्य भिभर्त्यव्यय ईश्वरः ॥ १५-१७ ॥

यस्मात्क्षरमतीतोऽहमक्षरादपि योत्तमः ।
अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः ॥ १५-१८ ॥

यो मामेवमसम्मूढो जानाति पुरुषोत्तमम् ।
स सर्वविद्भ्रजति मां सर्वभावेन भारत ॥ १५-१९ ॥

एति गुह्यतमं शास्त्रमिदमुक्तं मयानघ ।
अेतद्ब्रुव्या बुद्धिमान्स्थार्तृत्कृत्यश्च भारत ॥ १५-२० ॥

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे
पुरुषोत्तमयोगो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

अथ षोडशोऽध्यायः । दैवासुरसम्पद्धिभागयोगः

श्रीभगवानुवाच ।

अभयं सत्त्वसंशुद्धिर्ज्ञानयोगव्यवस्थितिः ।
दानं दमश्च यज्ञश्च स्वाध्यायस्तप आर्जवम् ॥ १६-१ ॥

अहिंसा सत्यमक्रोधस्त्यागः शान्तिरपैशुनम् ।
दया भूतेष्वलोलुप्त्वं मार्दवं ह्रीरथापलम् ॥ १६-२ ॥

तेजः क्षमा धृतिः शौचमद्रोहो नातिमानिता ।
भवन्ति सम्पदं दैवीमभिजातस्य भारत ॥ १६-३ ॥

દમ્ભો દર્પોડભિમાનશ્ચ ક્રોધઃ પારુષ્યમેવ ચ ।
 અજ્ઞાનં ચાભિજાતસ્ય પાર્થ સમ્પદમાસુરીમ્ ॥ ૧૬-૪ ॥
 દૈવી સમ્પદ્વિમોક્ષાય નિબન્ધાયાસુરી મતા ।
 મા શુચઃ સમ્પદં દૈવીમભિજાતોડસિ પાણ્ડવ ॥ ૧૬-૫ ॥
 દ્વૌ ભૂતસર્ગો લોકેડસ્મિન્દૈવ આસુર એવ ચ ।
 દૈવો વિસ્તરશઃ પ્રોક્ત આસુરં પાર્થ મે શૃણુ ॥ ૧૬-૬ ॥
 પ્રવૃત્તિં ચ નિવૃત્તિં ચ જના ન વિદુરાસુરાઃ ।
 ન શૌચં નાપિ ચાચારો ન સત્યં તેષુ વિદ્યતે ॥ ૧૬-૭ ॥
 અસત્યમપ્રતિષ્ઠે તે જગદાહુરનીશ્વરમ્ ।
 અપરસ્પરસમ્ભૂતં કિમન્યત્કામઠૈતુકમ્ ॥ ૧૬-૮ ॥
 એતાં દૃષ્ટિમવશ્ચભ્ય નષ્ટાત્માનોડલ્પબુદ્ધયઃ ।
 પ્રભવન્ત્યુગ્રકર્માણઃ ક્ષયાય જગતોડહિતાઃ ॥ ૧૬-૯ ॥
 કામમાશ્રિત્ય દુષ્પૂરં દમ્ભમાનમદાન્વિતાઃ ।
 મોહાદ્મુહીત્વાસદ્ગ્રાહાન્પ્રવર્તન્તેડશુચિપ્રતાઃ ॥ ૧૬-૧૦ ॥
 ચિન્તામપરિમેયાં ચ પ્રલયાન્તામુપાશ્રિતાઃ ।
 કામોપભોગપરમા એતાવદિતિ નિશ્ચિતાઃ ॥ ૧૬-૧૧ ॥
 આશાપાશશતૈર્બદ્ધાઃ કામક્રોધપરાયણાઃ ।
 ઇહન્તે કામભોગાર્થમન્યાયેનાર્થસગ્ચયાન્ ॥ ૧૬-૧૨ ॥
 ઇદમદ્ય મયા લબ્ધમિમં પ્રાપ્સ્યે મનોરથમ્ ।
 ઇદમસ્તીદમપિ મે ભવિષ્યતિ પુનર્ધનમ્ ॥ ૧૬-૧૩ ॥
 અસૌ મયા હતઃ શત્રુર્હનિષ્ઠે ચાપરાનપિ ।
 ઇશ્વરોડહમહં ભોગી સિદ્ધોડહં બલવાન્સુખી ॥ ૧૬-૧૪ ॥
 આઢ્યોડભિજનવાનસ્મિ કોડચોડસ્તિ સદૃશો મયા ।
 યક્ષ્યે દાસ્યામિ મોદિષ્ય ઇત્યજ્ઞાનવિમોહિતાઃ ॥ ૧૬-૧૫ ॥
 અનેકચિત્તવિભ્રાન્તા મોહજાલસમાવૃતાઃ ।
 પ્રસક્તાઃ કામભોગેષુ પતન્તિ નરકેડશુચૌ ॥ ૧૬-૧૬ ॥
 આત્મસમ્ભાવિતાઃ સ્તબ્ધા ધનમાનમદાન્વિતાઃ ।

यजन्ते नामयज्ञैस्ते दम्भेनाविधिपूर्वकम् ॥ १६-१७ ॥
 अलङ्कारं बलं दर्पं कामं क्रोधं च संश्रिताः ।
 मामात्मपरदेहेषु प्रद्विषन्तोऽभ्यसूयकाः ॥ १६-१८ ॥
 तानलं द्विषतः कूरा-संसारेषु नराधमान् ।
 क्षिपाभ्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु ॥ १६-१९ ॥
 आसुरीं योनिमापन्ना मूढा जन्मनि जन्मनि ।
 मामप्राप्यैव कौन्तेय ततो यान्त्यधमां गतिम् ॥ १६-२० ॥
 त्रिविधं नरकस्येहं द्वारं नाशनमात्मनः ।
 कामः क्रोधस्तथा लोभस्तस्मादेतत्त्रयं त्यजेत् ॥ १६-२१ ॥
 अतैर्विमुक्तः कौन्तेय तमोद्धारैस्त्रिभिर्नरः ।
 आचरत्यात्मनः श्रेयस्ततो याति परां गतिम् ॥ १६-२२ ॥
 यः शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्तते कामकारतः ।
 न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं न परां गतिम् ॥ १६-२३ ॥
 तस्माच्छास्त्रं प्रमाणां ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।
 ज्ञात्वा शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुमिहार्हसि ॥ १६-२४ ॥
 ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
 दैवासुरसम्पद्विभागयोगो नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

अथ समदशोऽध्यायः । श्रद्धात्रयविभागयोगः

अर्जुन उवाच ।

ये शास्त्रविधिमुत्सृज्य यजन्ते श्रद्धयान्विताः ।
 तेषां निष्ठा तु का कृष्ण सत्त्वमाहो रजस्तमः ॥ १७-१ ॥
 श्रीभगवानुवाच ।

त्रिविधा भवति श्रद्धा देहिनां सा स्वभावजा ।
 सात्त्विकी राजसी चैव तामसी चेति तां शृणु ॥ १७-२ ॥
 सत्त्वानुरुपा सर्वस्य श्रद्धा भवति भारत ।

श्रद्धामयोऽयं पुरुषो यो यश्छद्मः स अवे सः ॥ १७-३ ॥
 यजन्ते सात्त्विका देवान्यक्षरक्षांसि राजसाः ।
 प्रेतान्भूतगाणांश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः ॥ १७-४ ॥
 अशास्त्रविहितं धीरं तप्यन्ते ये तपो जनाः ।
 दम्भाद्धृष्टारसंयुक्ताः कामरागबलान्विताः ॥ १७-५ ॥
 कर्षयन्तः शरीरस्थं भूतग्राममयेतसः ।
 मां यैवान्तःशरीरस्थं तान्विद्ध्यासुरनिश्चयान् ॥ १७-६ ॥
 आडारस्त्वपि सर्वस्य त्रिविधो भवति प्रियः ।
 यज्ञस्तपस्तथा दानं तेषां भेदमिमं शृणु ॥ १७-७ ॥
 आयुःसत्त्वबलारोग्यसुखप्रीतिविवर्धनाः ।
 रस्याः स्निग्धाः स्थिरा हृद्या आडाराः सात्त्विकप्रियाः ॥ १७-८ ॥
 कट्टम्वलवणान्युष्णशीतक्षुण्णविदाहिनः ।
 आडारा राजसस्येष्टा दुःखशोकाभयप्रदाः ॥ १७-९ ॥
 यातयामं गतरसं पूति पर्युषितं य यत् ।
 उच्छिष्टमपि यामेध्यं भोजनं तामसप्रियम् ॥ १७-१० ॥
 अङ्गलाकाङ्क्षिभिर्यज्ञो विधिदृष्टो य षज्यते ।
 यष्टव्यमेवेति मनः समाधाय स सात्त्विकः ॥ १७-११ ॥
 अभिसन्धाय तु क्लं दम्भार्थमपि यैव यत् ।
 षज्यते भरतश्रेष्ठ तं यज्ञं विद्धि राजसम् ॥ १७-१२ ॥
 विधिहीनमसृष्टान्नं मन्त्रहीनमदक्षिणम् ।
 श्रद्धाविरहितं यज्ञं तामसं परिचक्षते ॥ १७-१३ ॥
 देवद्विजगुरुप्राज्ञापूजनं शौचमार्जवम् ।
 ब्रह्मचर्यमहिंसा य शारीरं तप उच्यते ॥ १७-१४ ॥
 अनुद्वेगकरं वाङ्मयं सत्यं प्रियहितं य यत् ।
 स्वाध्यायाभ्यसनं यैव वाङ्मयं तप उच्यते ॥ १७-१५ ॥
 मनः प्रसादः सौम्यत्वं मौनमात्मविनिर्गदः ।
 भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते ॥ १७-१६ ॥

श्रद्धया परया तमं तपस्तत्रिविधं नरैः ।
 अकृवाकाङ्क्षिभिर्युक्तैः सात्त्विकं परिचक्षते ॥ १७-१७ ॥
 सत्कारमानपूजार्थं तपो दम्भेन यैव यत् ।
 छिद्यते तद्विड प्रोक्तं राजसं चलमध्रुवम् ॥ १७-१८ ॥
 भूढग्राहोष्णान्मनो यत्पीडया छिद्यते तपः ।
 परस्योत्सादनार्थं वा तत्तामसमुदाहृतम् ॥ १७-१९ ॥
 दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुपकारिणे ।
 देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्त्विकं स्मृतम् ॥ १७-२० ॥
 यत्तु प्रत्युपकारार्थं कृत्वमुद्दिश्य वा पुनः ।
 दीयते च परिक्लिष्टं तद्दानं राजसं स्मृतम् ॥ १७-२१ ॥
 अदेशकाले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते ।
 असत्कृतमवज्ञातं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ १७-२२ ॥
 ॐ तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः ।
 ब्राह्मणस्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिताः पुरा ॥ १७-२३ ॥
 तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपःक्रियाः ।
 प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मवादिनाम् ॥ १७-२४ ॥
 तद्वित्यनभिसन्धाय क्वलं यज्ञतपःक्रियाः ।
 दानक्रियाश्च विविधाः छिद्यन्ते भोक्षकाङ्क्षिभिः ॥ १७-२५ ॥
 सद्भावे साधुभावे च सद्वित्येतत्प्रयुज्यते ।
 प्रशस्ते कर्मणि तथा सच्छब्दः पार्थ युज्यते ॥ १७-२६ ॥
 यज्ञे तपसि दाने च स्थितिः सदिति योज्यते ।
 कर्म यैव तदर्थाय सद्वित्येवाभिधीयते ॥ १७-२७ ॥
 अश्रद्धया हुतं दत्तं तपस्तमं कृतं च यत् ।
 असद्वित्युच्यते पार्थ न च तत्प्रेत्य नो षड् ॥ १७-२८ ॥
 ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
 श्रद्धात्रयविभागयोगो नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

अथाष्टादशोऽध्यायः । भोक्षसंन्यासयोगः

अर्जुन उवाच ।

संन्यासस्य मडाभाडो तत्त्वमिच्छामि वेदितुम् ।
त्यागस्य यं लृषीकेश पृथक्केशिनिषूदन ॥ १८-१ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

काम्यानां कर्मणां न्यासं संन्यासं क्वयो विदुः ।
सर्वकर्मफलत्यागं प्राडुस्त्यागं विचक्षणाः ॥ १८-२ ॥

त्याज्यं दोषवदित्येके कर्म प्राडुर्मनीषिणः ।
यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यमिति यापरे ॥ १८-३ ॥

निश्चयं शृणु मे तत्र त्यागे भरतसत्तम ।
त्यागो हि पुरुषव्याघ्र त्रिविधः सम्प्रकीर्तितः ॥ १८-४ ॥

यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत् ।
यज्ञो दानं तपश्चैव पावनानि मनीषिणाम् ॥ १८-५ ॥

येतान्यपि तु कर्माणि सद्गुं त्यक्त्वा कृलानि य ।
कर्तव्यानीति मे पार्थ निश्चितं मतमुत्तमम् ॥ १८-६ ॥

नियतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपपद्यते ।
भोडात्तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः ॥ १८-७ ॥

दुःखमित्येव यत्कर्म कायक्लेशभयात्त्यजेत् ।
स कृत्वा राजसं त्यागं नैव त्यागकृतं लभेत् ॥ १८-८ ॥

कार्यमित्येव यत्कर्म नियतं क्रियतेऽर्जुन ।
सद्गुं त्यक्त्वा कृतं चैव स त्यागः सात्त्विको मतः ॥ १८-९ ॥

न द्वेष्ट्यकुशलं कर्म कुशले नानुषज्जते ।
त्यागी सत्त्वसमाविष्टो मेधावी छिन्नसंशयः ॥ १८-१० ॥

न हि देडभृता शक्यं त्यक्तुं कर्माण्यशेषतः ।
यस्तु कर्मकृत्यागी स त्यागीत्यभिधीयते ॥ १८-११ ॥

अनिष्टमिष्टं मिश्रं च त्रिविधं कर्मणः कृतम् ।
भवत्यत्यागिनां प्रेत्य न तु संन्यासिनां क्वचित् ॥ १८-१२ ॥

पञ्चैतानि मडाबाडो कारणानि निबोध मे ।
 साङ्ग्ये कृतान्ते प्रोक्तानि सिद्धये सर्वकर्मणाम् ॥ १८-१३ ॥
 अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् ।
 विविधाश्च पृथक्चोष्टा दैवं यैवात्र पञ्चमम् ॥ १८-१४ ॥
 शरीरवाङ्मनोभिर्यत्कर्म प्रारभते नरः ।
 न्याय्यं वा विपरीतं वा पञ्चैते तस्य छेतवः ॥ १८-१५ ॥
 तत्रैवं सति कर्तारमात्मानं केवलं तु यः ।
 पश्यत्यकृतबुद्धित्वात् स पश्यति दुर्मतिः ॥ १८-१६ ॥
 यस्य नाडङ्गतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।
 उत्पादपि स धर्माँल्लोकान्न उन्ति न निबध्यते ॥ १८-१७ ॥
 ज्ञानं ज्ञेयं परिज्ञाता त्रिविधा कर्मयोदना ।
 करणं कर्म कर्तेति त्रिविधः कर्मसाङ्गुलः ॥ १८-१८ ॥
 ज्ञानं कर्म च कर्ता च त्रिधैव गुणभेदतः ।
 प्रोच्यते गुणसाङ्ग्याने यथावच्छृणु तान्यपि ॥ १८-१९ ॥
 सर्वभूतेषु येनैकं भावमव्ययमीक्षते ।
 अविभक्तं विभक्तेषु तज्ज्ञानं विद्धि सात्त्विकम् ॥ १८-२० ॥
 पृथक्त्वेन तु यज्ज्ञानं नानाभावात्पृथग्विधान् ।
 वेत्ति सर्वेषु भूतेषु तज्ज्ञानं विद्धि राजसम् ॥ १८-२१ ॥
 यत्तु कृत्स्नवदेकस्मिन्कार्ये सक्तमडैतुकम् ।
 अतत्त्वार्थवदल्पं च तत्तामसमुदाहृतम् ॥ १८-२२ ॥
 नियतं साङ्गरहितमरागद्वेषतः कृतम् ।
 अकलप्रोप्सुना कर्म यत्तत्सात्त्विकमुच्यते ॥ १८-२३ ॥
 यत्तु कामेप्सुना कर्म साडङ्गारेण वा पुनः ।
 ङ्कियते अडुलायासं तद्राजसमुदाहृतम् ॥ १८-२४ ॥
 अनुबन्धं क्षयं हिंसामनपेक्ष्य च पौरुषम् ।
 मोडादारभ्यते कर्म यत्तामसमुच्यते ॥ १८-२५ ॥
 मुक्तसाङ्गोऽनलंवादी धृत्युत्साडसमन्वितः ।
 सिद्ध्यसिद्ध्योर्निर्विकारः कर्ता सात्त्विक उच्यते ॥ १८-२६ ॥

रागी कर्मकृत्वप्रोत्सुर्बुधो हिंसात्मकोऽशुचिः ।
 उर्ध्वशोकात्नितः कर्ता राजसः परिकीर्तितः ॥ १८-२७ ॥
 अयुक्तः प्राकृतः स्तब्धः शठो नैष्ठितिकोऽलसः ।
 विषादी दीर्घसूत्री यः कर्ता तामस उच्यते ॥ १८-२८ ॥
 बुद्ध्यर्मेदं धृतेश्चैव गुणतस्त्रिविधं शृणु ।
 प्रोच्यमानमशेषेण पृथक्त्वेन धनञ्जय ॥ १८-२९ ॥
 प्रवृत्तिं यः निवृत्तिं च कार्याकार्ये भयाभये ।
 भन्धं मोक्षं च या वेत्ति बुद्धिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥ १८-३० ॥
 यथा धर्ममधर्मं च कार्यं याकार्यमेव च ।
 अयथावत्प्रजानाति बुद्धिः सा पार्थ राजसी ॥ १८-३१ ॥
 अधर्मं धर्ममिति या मन्यते तमसावृता ।
 सर्वार्थान्विपरीतांश्च बुद्धिः सा पार्थ तामसी ॥ १८-३२ ॥
 धृत्या यथा धारयते मनःप्राणोन्द्रियक्रियाः ।
 योगेनाव्यभियाशियथा धृतिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥ १८-३३ ॥
 यथा तु धर्मकामार्थान्धृत्या धारयतेऽर्जुन ।
 प्रसङ्गेन कृत्वाकाङ्क्षी धृतिः सा पार्थ राजसी ॥ १८-३४ ॥
 यथा स्वप्नं भयं शोकं विषादं मदमेव च ।
 न विमुच्यति दुर्मेधा धृतिः सा पार्थ तामसी ॥ १८-३५ ॥
 सुषुप्तं त्विदानीं त्रिविधं शृणु मे भरतर्षभ ।
 अब्यासाद्रमते यत्र दुःभान्तं च निगच्छति ॥ १८-३६ ॥
 यत्तदत्रे विषमिव परिणामेऽमृतोपमम् ।
 तत्सुषुप्तं सात्त्विकं प्रोक्तमात्मबुद्धिप्रसादजम् ॥ १८-३७ ॥
 विषयेन्द्रियसंयोगाद्यत्तदत्रेऽमृतोपमम् ।
 परिणामे विषमिव तत्सुषुप्तं राजसं स्मृतम् ॥ १८-३८ ॥
 यदत्रे यानुबन्धे च सुषुप्तं मोहनमात्मनः ।
 निद्रालस्यप्रमादोत्थं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ १८-३९ ॥
 न तदस्ति पृथिव्यां वा दिवि देवेषु वा पुनः ।

सत्त्वं प्रकृतिजैर्भुक्तं यदेभिः स्यात्त्रिभिर्गुणैः ॥ १८-४० ॥

ब्राह्मणक्षत्रियविशां शूद्राणां च परन्तप ।

कर्माणि प्रविभक्तानि स्वभावप्रभवैर्गुणैः ॥ १८-४१ ॥

शामो दमस्तपः शौचं क्षान्तिरार्जवमेव च ।

ज्ञानं विज्ञानमास्तिक्यं ब्रह्मकर्म स्वभावजम् ॥ १८-४२ ॥

शौर्यं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं युद्धे याप्यपलायनम् ।

दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावजम् ॥ १८-४३ ॥

कृषिगौरक्ष्यवाणिज्यं वैश्यकर्म स्वभावजम् ।

परिचर्यात्मकं कर्म शूद्रस्यापि स्वभावजम् ॥ १८-४४ ॥

स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः ।

स्वकर्मनिरतः सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु ॥ १८-४५ ॥

यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।

स्वकर्मणा तमभ्यर्थ्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥ १८-४६ ॥

श्रेयाःस्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ।

स्वभावानियतं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किञ्चिदपि ॥ १८-४७ ॥

सङ्गं कर्म कौन्तेय सदोषमपि न त्यजेत् ।

सर्वारम्भा हि दोषेण धूमेनाग्निरिवावृताः ॥ १८-४८ ॥

असक्तबुद्धिः सर्वत्र जितात्मा विगतस्पृहः ।

नैष्ठर्म्मसिद्धिं परमां संन्यासेनाधिगच्छति ॥ १८-४९ ॥

सिद्धिं प्राप्नोति यथा ब्रह्म तथाप्नोति निबोध मे ।

समासेनैव कौन्तेय निष्ठा ज्ञानस्य या परा ॥ १८-५० ॥

बुद्ध्या विशुद्धया युक्तो धृत्यात्मानं नियम्य च ।

शब्दादीन्विषयांस्त्यक्त्वा रागद्वेषौ व्युदस्य च ॥ १८-५१ ॥

विविक्तासेवी लब्धाशी यतवाक्कायमानसः ।

ध्यानयोगपरो नित्यं वैराग्यं समुपाश्रितः ॥ १८-५२ ॥

अलङ्कारं बलं दर्पं कामं क्रोधं परिग्रहम् ।

विमुख्य निर्ममः शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ १८-५३ ॥

બ્રહ્મભૂતઃ પ્રસન્નાત્મા ન શોચતિ ન કાઙ્ક્ષતિ ।
 સમઃ સર્વેષુ ભૂતેષુ મદ્ભક્તિં લભતે પરમ્ ॥ ૧૮-૫૪ ॥
 ભક્ત્યા મામભિજાનાતિ યાવાન્યશ્ચાસ્મિ તત્ત્વતઃ ।
 તતો માં તત્ત્વતો જ્ઞાત્વા વિશતે તદનન્તરમ્ ॥ ૧૮-૫૫ ॥
 સર્વકર્માણ્યપિ સદા કુર્વાણો મદ્વ્યપાશ્રયઃ ।
 મત્પ્રસાદાદવાપ્નોતિ શાશ્વતં પદમવ્યયમ્ ॥ ૧૮-૫૬ ॥
 ચેતસા સર્વકર્માણિ મયિ સંન્યસ્ય મત્પરઃ ।
 બુદ્ધિયોગમુપાશ્રિત્ય મચ્ચિત્તઃ સતતં ભવ ॥ ૧૮-૫૭ ॥
 મચ્ચિત્તઃ સર્વદુર્ગાણિ મત્પ્રસાદાત્તરિષ્યસિ ।
 અથ ચેત્ત્વમહકુારાન્ન શ્રોષ્યસિ વિનડ્ક્યસિ ॥ ૧૮-૫૮ ॥
 યદહકુારમાશ્રિત્ય ન યોત્સ્ય ઇતિ મન્યસે ।
 મિથ્યૈષ વ્યવસાયસ્તે પ્રકૃતિસ્ત્વાં નિયોક્ષ્યતિ ॥ ૧૮-૫૯ ॥
 સ્વભાવજેન કૌન્તેય નિબદ્ધઃ સ્વેન કર્મણા ।
 કર્તું નેચ્છસિ યન્મોહાલ્કરિષ્યસ્યવશોઽપિ તત્ ॥ ૧૮-૬૦ ॥
 ઇશ્વરઃ સર્વભૂતાનાં હૃદ્દેશેઽર્જુન તિષ્ઠતિ ।
 ભ્રામયન્સર્વભૂતાનિ યન્નારૂઢાનિ માયયા ॥ ૧૮-૬૧ ॥
 તમેવ શરણં ગચ્છ સર્વભાવેન ભારત ।
 તત્પ્રસાદાત્પરાં શાન્તિં સ્થાનં પ્રાપ્સ્યસિ શાશ્વતમ્ ॥ ૧૮-૬૨ ॥
 ઇતિ તે જ્ઞાનમાખ્યાતં ગુહ્યાદ્રુહ્યતરં મયા ।
 વિમૃશ્યૈતદ્દેશેણ યથેચ્છસિ તથા કુરુ ॥ ૧૮-૬૩ ॥
 સર્વગુહ્યતમં ભૂયઃ શૃણુ મે પરમં વચઃ ।
 ઇષ્ટોઽસિ મે દૃઢમિતિ તતો વક્ષ્યામિ તે હિતમ્ ॥ ૧૮-૬૪ ॥
 મન્મના ભવ મદ્ભક્તો મદ્યાજી માં નમસ્કુરુ ।
 મામેવૈષ્યસિ સત્યં તે પ્રતિજાને પ્રિયોઽસિ મે ॥ ૧૮-૬૫ ॥
 સર્વધર્માન્યરિત્યજય મામેકં શરણં વ્રજ ।
 અહં ત્વા સર્વપાપેભ્યો મોક્ષયિષ્યામિ મા શુચઃ ॥ ૧૮-૬૬ ॥
 ઇદં તે નાતપસ્કાય નાભક્તાય કદાચન ।
 ન યાશુશ્રૂષૂવે વાચ્યં ન ચ માં યોઽભ્યસૂચ્યતિ ॥ ૧૮-૬૭ ॥

य षट् परमं गुह्यं मद्भक्तोष्वभिधास्यति ।
भक्तिं मयि परां कृत्वा मामेवैष्यत्यसंशयः ॥ १८-६८ ॥

न य तस्मान्मनुष्येषु कश्चिन्मे प्रियकृतमः ।
भविता न य मे तस्मादन्यः प्रियतरो भुवि ॥ १८-६९ ॥

अध्येष्यते य य षट् धर्म्यं संवादमावयोः ।
ज्ञानयज्ञेन तेनालमिष्टः स्यामिति मे मतिः ॥ १८-७० ॥

श्रद्धावाननसूयश्च शृणुयादपि यो नरः ।
सोऽपि मुक्तः शुभाँल्लोकान्प्राप्नुयात्पुण्यकर्मणाम् ॥ १८-७१ ॥

कश्चिद्वैतश्छूतं पार्थ त्वयैकाग्रैण येतसा ।
कश्चिदज्ञानसम्मोहः प्रनष्टस्ते धनञ्जय ॥ १८-७२ ॥

अर्जुन उवाच ।

नष्टो मोहः स्मृतिर्विधा त्वत्प्रसादान्मयाच्युत ।
स्थितोऽस्मि गतसन्देहः करिष्ये वयनं तव ॥ १८-७३ ॥

सञ्जय उवाच ।

षट्यहं वासुदेवस्य पार्थस्य च महात्मनः ।
संवादमिममश्रौषमद्भुतं रोमलर्षणाम् ॥ १८-७४ ॥

व्यासप्रसादाश्छूतवानेतद्गुह्यमहं परम् ।
योगं योगेश्वरात्कृष्णात्साक्षात्कथयतः स्वयम् ॥ १८-७५ ॥

राजन्संस्मृत्य संस्मृत्य संवादमिममद्भुतम् ।
केशवार्जुनयोः पुण्यं लृष्यामि य मुहुर्मुहुः ॥ १८-७६ ॥

तस्य संस्मृत्य संस्मृत्य त्रुपमत्यद्भुतं हरेः ।
विस्मयो मे मडान् राजन्लृष्यामि य पुनः पुनः ॥ १८-७७ ॥

यत्र योगेश्वरः कृष्णो यत्र पार्थो धनुर्धरः ।
तत्र श्रीर्विजयो भूतिर्ध्रुवा नीतिर्मतिर्मम ॥ १८-७८ ॥

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
मोक्षसंन्यासयोगो नाम अष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

ॐ

शान्ताकारं भुजगशयनं पद्मनाभं सुरेशम् ।
विश्वाधारं गगनसदृशं मेघवर्णं शुभाङ्गम् ।
लक्ष्मीकान्तं कमलनयनं योगिभिर्ध्यानगम्यम् ।
वन्दे विषण्णं भवभयहर्त्रं सर्वलोकैकनाथम् ॥

——
shrImadbhagavadgItA

pdf was typeset on October 6, 2024

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

